GRAFIT

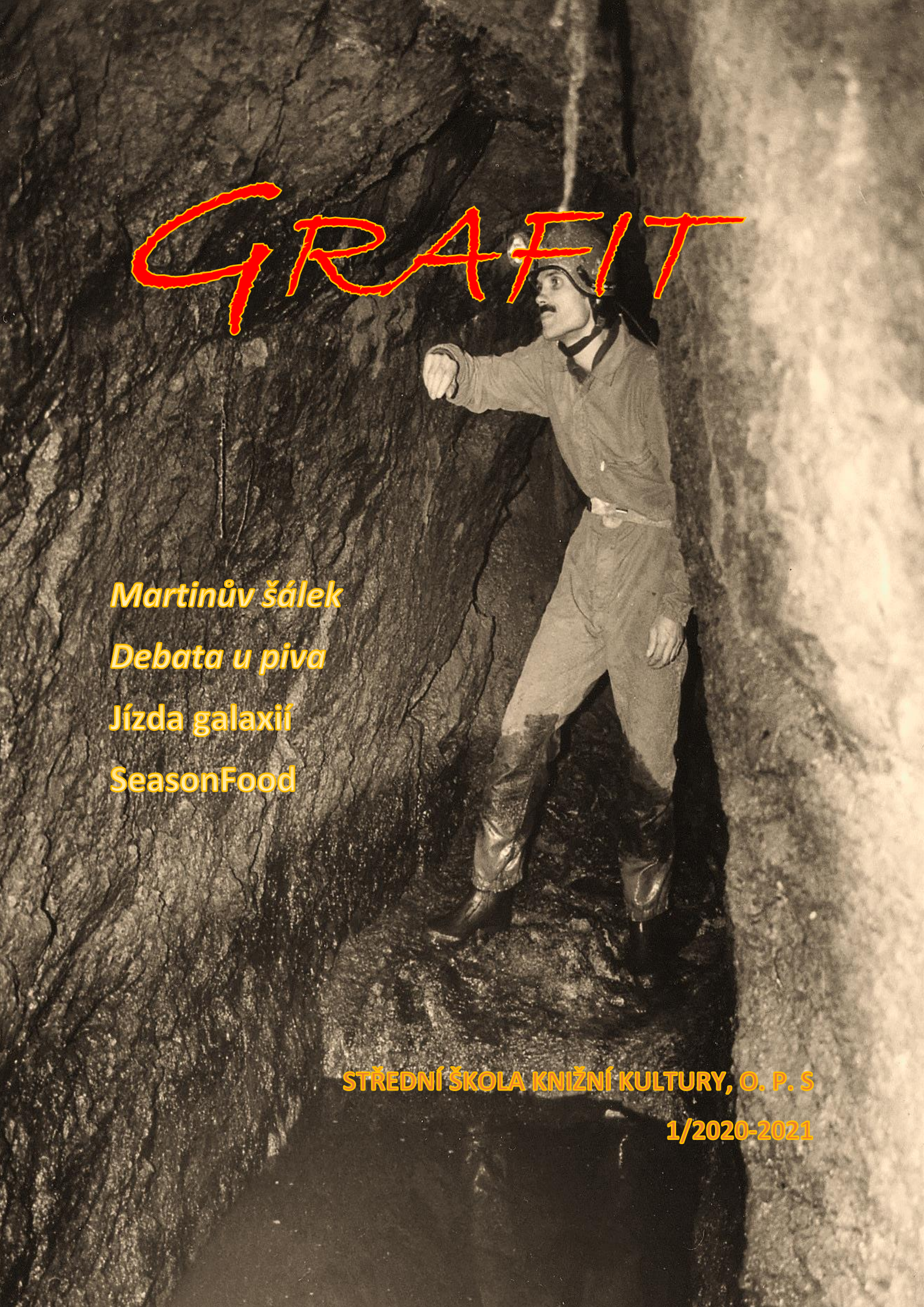

Martinův šálek

Debata u piva

Jízda galaxií

SeasonFood

STŘEDNÍ ŠKOLA KNIŽNÍ KULTURY, O. P. S

1/2020-2021

Naši nejdražší čtenáři,
protože jsme v situaci, ve které jsme, tak nemůžeš náš časopis držet v ruce, ale čteš si ho na obrazovce telefonu nebo počítače. Je nám líto, že to tak je, ale musíme myslet na pozitiva. Tímto způsobem si aspoň můžeš náš časopis vychutnat v barvách a to bys v tištěném vydání nemohl.

Jsme skupina, která je tak různorodá, že ani nevím, k čemu ji mám přirovnat, aby sis dokázal naši odlišnost představit. Každopádně nás spojují 2 věci – jsme všichni na angličtině u paní Hegrové a všichni spolupracujeme na tomto časopisu. Naše odlišnosti, ale nebyly žádná překážka, spíše naopak. Každého zajímá něco jiného, takže jsme neměli problém s výběrem témat pro naše rubriky.

Co se týče článků, máme tu historické, konspirativní, fantazijní, naučné a mnohem víc. Všechny články jsou velice poutavé a myslím si, že i Ty najdeš něco, co se Ti bude líbit nebo můžeš vystoupit ze své komfortní zóny a dozvědět se něco nového. Teď už je to jen na Tobě.
Děkujeme, že ses rozhodl přečíst si náš časopis a jménem celého týmu ti přeji krásné počtení.

Sára Hendrychová
Šéfredaktorka

OBSAH

1. Pod kopyty
   str. 2. – 3.
2. Stalo se
   str. 4. – 10.
3. Der Märchenkönigs str. 11.
4. Debata u piva
   str. 12. – 13.
5. Martinův šálek
   str. 14.
6. Na úrovni
   str. 15. – 21.
7. Stopařův průvodce galaxiemi
   str. 22. – 23.
8. Cestovní pas
   str. 24. – 25.
9. Seasonfood
   str. 26. – 27.
10. Movie time
    str. 28.
11. Jízda galaxií
    str. 29. – 31.

Plemena koní

Kůň žije s člověkem už několik tisíc let. Nejstarší prapředek koně se nazýval Eohippus. Měřil asi 45 cm, na předních nohách měl čtyři a na zadních tři prsty s neúplně vyvinutými kopýtky Jeho chrup byl ještě úplný, s malými řezáky a špičáky. Stoličky byly nízké, jednoduché, protože tito koníci spásali měkké listy pralesních rostlin. V Evropě žijí divocí koně například ve Francii v Camargue. U nás vysadili divoké koně v Milovicích.

Plemena koní se dělí na chladnokrevníky, teplokrevníky a poníky. Chladnokrevníci jsou těžcí okolo 750 kg a měří okolo 170 cm. Od tohoto typu máme například Percheronského koně či Českého – chladnokrevníka. Teplokrevníci jsou těžcí okolo 500 kg a měří okolo 170 cm. Od tohoto typu máme například Hannoverského koně a Českého teplokrevníka. Poníci jsou těžcí okolo 250 kg a měří okolo 140 cm. Od tohoto typu máme například Islandského koně či Jezdeckého ponyho.

Nejstarší plemeno vyšlechtěné v Čechách vzniklo v hřebčíně v Kladrubech nad Labem – Starokladrubský kůň. Na počátku se chovali koně různých barev, dokonce i izabely, myšáci a hnědáci. Brzy se však ustálily dvě barvy, dnes jedinečně přípustné, bílá a černá. Kladrubák patří patří k nejtěžším teplokrevníkům. Je blízký lipicánům, s nimiž měl společné předky, ale je mohutnější. V kohoutku měří 175 – 180 cm. Hmotnost přesahuje 700 kg. Těžká hlava má typický klabonos, oči jsou velké a výrazné. Je to dlouhověký kůň s učenlivou povahou. Cílem chovu bylo získat pro císařský dvůr těžké kočárové koně. Dnes je prohlášen za národní kulturní památku.

Pod Kopyty

Milí čtenáři,

Moje rubrika se nazývá Pod kopyty. Jak už z názvu vyplývá, bude to něco o koních. Toto téma jsem si vybrala proto, že se koňmi zabývám už od dětství a jezdím na nich od první třídy na základní škole.
V tomto časopise se zaměřím na některá plemena, která mám nejraději. Mé nejoblíbenější plemeno je Starokladrubský kůň. Je totiž velmi elegantní a má svůj specifický tvar hlavy. Dále se mi líbí všechna chladnokrevná plemena a také dostihoví koně. Doufám, že se Vám moje rubrika bude líbit.

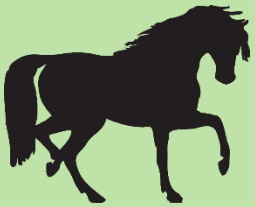

Zdravím,

jak už jste si mohli všimnout, tato rubrika bude hlavně o koních. Pokusím se Vám představit nejznámější jezdecké disciplíny, které mi jsou velmi známé a také Vám ukážu, že se mnozí ochránci zvířat v některých věcech mýlí. Doufám, že se si něco zapamtujete a nebude věřit všemu, co se píše na internetu...

Tereza

DREZURA

V prvním díle časopisu si řekneme něco o základní jezdecké disciplíně drezuře. V této disciplíně jde o maximální spojení člověka s koněm. Jezdec se musí pohybovat v sedle v souladu s koňským chodem a svěřit koni naprostou důvěru. Nejdůležitější je v jezdectví hlavně důvěra, protože pokaždé když usednete na hřbet koně, svěřujete mu svůj celičký život. Kůň se s Vámi musí cítit v bezpečí a vědět, že mu nic nehrozí. Pokud si srovnáme tyto věci, dostaneme úžasný vztah mezi koněm a jezdcem.

Drezura pochází již od starých Řeků, která je inspirací pro nadcházející dobu. Sama považuji drezuru za nejelegantnější disciplínu. Kůň se musí umět pohybovat naprosto dokonale jako by tančil na obloze, k čemuž mu musí napomoci jezdec, který sedí v sedle. Pro tuto disciplínu je také speciálně upravené sedlo - drezurní sedlo. Toto sedlo poznáme díky zvýšené zadní rososše a kolmo spuštěným bočnicím. Sedlo poskytuje jezdci hluboký a pohodlný sed. Také považuji drezurní sedlo za nejpohodlnější sedlo, v jakém jsem kdy seděla. Vážně doporučuji všem vyzkoušet!

Od roku 1912 je drezura zařazená i jako samostatný sport na Olympijských hrách. A teď již k samotné drezuře. Jezdec dává koni vědět “neviditelnými” pobídkami a kůň podle toho dělá jednotlivé cviky ve všech chodech (za základní chody koně se považuje krok, klus a cval). V této disciplíně se používá takzvaný drezurní obdelník, který má po stěnách rozmístěna různá písmena, podle kterých se jezdec orientuje. Na závodech se jezdí určité drezurní úlohy - některé vymýšlí organizátoři závodů a jiné jsou dány jezdeckou federací. Tyto úlohy obsahují různě obtížné cviky a rozhodčí rozmístění okolo obdelníku jezdeckou dvojici hodnotí určitými body. Tyto body se později přepočítávají na procenta a dvojice s nejvíce procenty vyhrává. Hlavně si musíme zapamatovat, že na provedení cviků jsou určitá pravidla, která musíme dodržovat. Drezura se samozřejmě může jezdit jak závodně, profesionálně - tuto dráhu si obvykle volí lidé s ambicemi -, nebo se může jezdit jen tak pro radost, jako to dělám já. Není lepší pocit, než dojet celou úlohu správně a mít pod sebou spokojeného koně. Úlohy jsou obvykle na závodech čteny od trenérů, ale ve vyšších stupních se jezdec musí celou úlohu naučit nazpaměť. Pokud úlohu jezdec zkazí a udělá v pořadí cviků chybu, automatiky se mu odečítávají body dolů. Hodně lidí však tvrdí, že je drezura jen týrání a nic víc. Myslím si, že pokud je vše provedeno správně a nejsou použité nějaké násilné a tvrdé pomůcky, nedá se to považovat za týrání. V tomto směru se hodně lidí mýlí a já doufám, že tento stereotyp brzy vymizí. Doporučuji se podívat na nějaké drezurní videa na internetu, určitě toho nebudete litovat! Snad jsem Vás neunudila k smrti a budete se těšit na další díl o jezdeckých disciplínách.

Na fotografii vidíme Terezii Coufalovou s kobylkou Ka Maluhiou

Případy kriminalistiky – Antikvariát v Tarkovského ulici

Antikvariát v Tarkovského ulici. Obyčejný obchod se starožitnostmi, knihami, platidly a jinými věcmi. Navíc sousedí s redakcí, která se proslavila svými časopisy, a pak s malou kavárnou a rychlým občerstvením. Ačkoliv se to nezdá, své zastoupení mimo obchodního zaměření má také zastoupení v kriminalistice, protože se zde odehrálo dosud nevyřešené přepadení s deseti oběťmi…

Pět režisérů

Jsem v práci. Zkontroluji stopáž reportáží a dohlédnu na odvysílání jejich odvysílání. Volá mi však neznámé číslo a já ho zvednu. Hlas na druhé straně se mi představí jako Zdeněk Písař, stěžuje si na své problémy a bere je do svých rukou. Jenom jsem ještě netušil, že je již do nich vzal. Když si krátce po poledni dne 13. srpna 2015 vzal Písař do rukou pistoli CZ-75 a revolver a co pak v kavárně ve městě Bílý Hrádek v severních Čechách udělal, z něj s osmi obětmi a jedním zraněným udělalo nejhoršího masového českého vraha po Olze Hepnarové. Bohužel Písař měl úspěšnějšího předchůdce a Olga Hepnarová úspěšnějšího nástupce…

Případ, který jsem dostal do rukou, byl velmi zajímavý a zvláštní zároveň. Zajímavý byl v osobách obětí masové střelby v antikvariátu. Jednalo se o významných osobností –o vedoucího antikvariátu, odbojáře a spisovatele Matěje Schwarze, švédského premiéra Mikaela Anderssona, hudebního skladatele Jánose Károlyiho, pět režisérů a příslušníka Veřejné Bezpečnosti Antonína Procházku a prodavačku a zároveň i příslušnici Veřejné Bezpečnosti Lucii Stein.

Tento případ je jedním z prvních českých masových střelců v historii, konkrétně druhým v pořadí. A zároveň je i jeden z nejděsivějších a nejzáhadnějších. Nejhoršího českého masového vraha v podstatě ani neznáme, o případu se ví na celém světě, ale paradoxně v České republice o něm nikdo neslyšel. Když v roce 1933 byla zavražděna a rozřezána Otýlie Vranská, jednalo se o jeden z mála nevyřešených případů kriminalistiky První republiky. Tento případ se mu však vyrovná na plné čáře, možná ho i předčí.

(Ne)Bezpečné město

Město Ondřejov se nachází na severu Čech. V té době, roku 1986, kdy se případ stal, mělo lehce přes 5.000 obyvatel. Kriminalita zde dosahovala prakticky nuly. Není ani divu. Poslední vražda zde byla spáchána v roce 1955, tedy před třiceti jedním rokem a trestné činy se zde skoro nestávaly. Poslední byl zaznamenán roku 1972, když zde došlo k přepadení obchodu s oblečením a botami. Dlouhých čtrnáct let se zde dlouho nic nedělo a vůbec se není čemu divit, že město se dlouhodobě řadí mezi jedno z nejbezpečnějších na světě a v tehdejším Československu.

V roce 1986 se zde konal třicátý třetí ročník filmového festivalu, který se v Ondřejově koná každý rok od roku 1952, vyjma roku 1953. Tento rok je to odlišné. Zcela jiné. Je zde mnoho filmových osobností, což není až tak neobvyklé, ale letos se ráčí podívat i švédský premiér Mikael Andersson se svojí manželkou, stejně jako ostatní oběti přepadení. Příslušníci dostali za úkol „být ostražitější“, což soudruzi od Bezpečnosti sice dělali, ale na oko a ve službě mělo být celkem 163 lidí pověřených tímto úkolem – 63 příslušníků, 30 dobrovolníků a 60 milicionářů (polovojenská organizace), kteří měli dávat pozor na pořádek, což se vůbec nestalo.

Ačkoliv se to zdá nemožné, v osudný den Ondřejova sloužilo ve městě jenom 10 příslušníků, navíc bez velitele a jeho zástupce či jiných bezpečnostních složek. Navíc Andersson měl ochranku, ale

bohužel všichni jeho agenti, kteří ho měli chránit, byli v tu dobu někde jinde a měli „volno“, což všichni do jednoho potvrdili.

Lokace

Antikvariát se nachází v Tarkovského ulici na severu města. Budova, ve které sídlí, je šestipatrová. Dům byl postaven v roce 1936 podle plánu architekta Jaroslava Malého. Obchod sídlí v suterénních místnostech, v přízemí a v prvním a druhém patře. V suterénu je směnárna, která zde byla zřízena v roce 1980, a pak malá redakce a muzeum. V přízemí a v ochozu, který se nachází místo prvního patra, je antikvariát (prodejna knih) a ve druhém patře taktéž, jenom se zde prodávají starožitnosti a staré peníze. Muzeum zde působí od roku 1980, kdy byly rozšířeny prostory a kavárna od roku 1940.

Antikvariát jenom jako by do dnešní doby neexistoval. Byl to obyčejný obchod, který skoro nikdo neznal, jenom si sem chodili lidé rozměňovat peníze.

Sloužilo zde celkem 9 pracovníků – vedoucí Schwarz, jeho zástupce Pavel Braun, který byl v té době nepřítomen, ekonomka Petra Weissová a 6 zaměstnanců – prodavači a asistenti, z nichž Schwarz, Lucie Stein se dvěma kolegy jsou na místě. Lucie Stein pracovala u Veřejné Bezpečnosti a jako prodavačka. Měl to být poslední den práce v obchodě, protože byla v 6. měsíci a měla nastupovat na mateřskou dovolenou.

Případ, který změnil kriminalistiku

Je středa 24. prosince 1986. Je krátce po půl osmé ranní a antikvariát otevírá záhy. Sice je Štědrý den, ale obchod je otevřen. Je v něm celkem asi dvacítka lidí. Celé město ještě spí, když se z místního antikvariátu ozve střelba. Lidé z blízkých domů uslyší ještě výkřik a jen hrstka rozumí slovo přepadení. Vedoucí antikvariátu, Lucie Stein a sedm zákazníků střelbu. A mezi zavražděné se zařadil pochůzkář Veřejné bezpečnosti Pavel Novotný, který se rozhodl nečekat na posily, což se mu stalo osudné. Celkem si přepadení vyžádalo deset obětí na životě…

O minutu později dorazila na místo tříčlenná hlídka Veřejné Bezpečnosti. Její členové však zjišťují, že kromě zajišťování stop a odvezení mrtvol nic jiného nezbývá. Namísto není nikoho potřeba zachraňovat, všichni přežili, kromě jedné osoby, která byla postřelena a jako jediná přežila – tím byla Karolína Braunová, která působí jako učitelka na Ondřejovském gymnáziu.

Výpověď Karolíny Braunové

Bylo mi v té době 36. Manžel v ten čas nebyl doma, byl na služební cestě v NDR a měl se vrátit odpoledne, nevěděla jsem však, kdy přesně. Do antikvariátu jsem přišla krátce po půl osmé. Měla jsem čas, a proto jsem chtěla nakoupit pár knih pro kamarády a pro syny. Všichni byli doma. Antikvariát otevíral v půl osmé ráno a zavíral ve dvanáct. Já jsem byla prvním zákazníkem. Během pár minut přišlo asi osm lidí, mezi nimi byla Lucie Stein, která působila jako příslušnice Veřejné Bezpečnosti a přivydělávala si jako prodavačka a měla jít na mateřskou. Pak za několik minut přišlo asi dvacet lidí. Lucie byla za pultem, byla manželkou jednoho z prodavačů a pan Schwarz šel pro něco do skladu. Za chvíli se vrátil a do obchodu pak přišel muž v černém oblečení. Lucie Stein a Schwarz dávali peníze do kufrů, byly totiž určené k převozu do banky.

Působil jako obyčejný zákazník, ale pak vytáhl pistoli a začal střílet. Když střelba utichla, vzal peníze ze směnárny a antikvariátu, které byly v kufrech u kasy a dal s historickými platidly, několika knihami a starožitnostmi do kufrů a ujel automobilem. Konkrétně jakým vozem jel, to již nevím. Já hrála

mrtvou, což mě pravděpodobně zachránilo. Pak, když utíkal, jsem jenom zaslechla výstřely a později jsem se dozvěděla, že někoho zastřelil a prý se jednalo o příslušníka.

Rekonstrukce a vyšetřování.

Vyšetřování začne ihned ještě týž den. Výpověď všech svědků potvrdila jednu z verzí kriminalistů, že pachatel musel být mezi zákazníky. Kriminalisté byli však přesto bezradní. Žádné stopy neměli. Karolína Braunová ho nebyla nějakou dobu popsat, stejně jako ostatní svědci a kromě prázdných jedenácti nábojů neměli kriminalisté prakticky vůbec nic. Posléze se snaží kriminalisté zrekonstruovat případ, což nebylo nějakou dobu jednoduché, protože svědci nebyli schopní určitou dobu vypovídat. Kriminalisté se snažili zrekonstruovat případ a jejich (a zároveň nejpravděpodobnější) zněl takto:

Krátce po půl osmé (v 7.35 dle Braunové) vstoupil pachatel do antikvariátu. Působil jako obyčejný zákazník. Krátce po příchodu pak vytáhl pistoli, zakřičel slovo „přepadení“ a pak začal střílet. K zemi se skácelo devět lidí – Schwarz, Lucie Stein, Braunovou a sedm zákazníků postřelil. Posléze vzal kufry určené k převozu a utekl. Když vybíhal z antikvariátu, zastřelil příslušníka Veřejné Bezpečnosti, který uslyšel střelbu.

Krátce na to přišel dopis hlavnímu vyšetřovateli případu, majorovi Dostálovi, který měl shodou okolností případ na starosti. V něm stálo následující:

Soudruzi a soudružky, tímto vám přeji šťastné, krásné a štědré Vánoce a hodně štěstí do nového roku a krásné, šťastné a úspěšné vyšetřování. Srdečně, váš režisér

Svědectví Jana Malého

V té době jsem byl prodavačem antikvariátu a byl jsem si v něm něco zařídit. Z něj jsem odešel krátce před půl osmou. Zjistil jsem, že jsem si něco zapomněl a vrátil jsem se tam. Šel jsem k němu a uslyšel jsem výstřely a křik. Zděsil jsem se a přiběhl blíže. U vchodu jsem z okna, které bylo vedle vchodu, uviděl ležet nějakou ženu s prostřeleným ramenem (Karolína Braunová) *a několik dalších lidí. Jestli byli živí nebo mrtví, jsem nevěděl a raději jsem běžel zavolat Veřejnou Bezpečnost. Na dvoře byla modrá Škoda 120, ale když jsem přiběhl zpět s příslušníky, byl tam mrtvý příslušník Veřejné bezpečnosti. Všechny vozy na dvoře, které jsem viděl, stály v garážích, ale právě Škoda 120 chyběla a tehdy jsem si uvědomil, že pachatel byl ještě uvnitř.*

Vyšetřování

Vyšetřovatelé pátrají po vozidle Škoda 120 modré barvy, která stála na dvoře společně s pěti dalšími vozy. Vůz byl nalezen jedním z obyvatel vesnice Stříbrná, která se nachází asi deset kilometrů od místa Ondřejova. Nebýt pár okolností, mohlo být obětí místo deseti, respektive jedenácti, rovných 15. První dva byli pan Malý a Braunová, dále se jednalo o muže, který viděl muže podobného popisu jít krátce po sedmé hodině směrem z nádraží z Veronic do Ondřejova a stopoval. Sám se zmínil, že „kdyby věděl, co spáchá, sám ho zajede“. Bohužel, dodnes se neví, jestli se jedná o pachatele. Jak popis tohoto muže, tak i Karolíny Braunové se shoduje.

Tou poslední osobou byla Petra Pokorná, které bylo 16, když se vracela z narozeninové oslavy kamarádky se svým tříměsíčním synem. Když přecházela přechod před domem její kamarádky, modrá Škoda 120 ji srazila. Jak ona, tak její syn nehodu přežili a žijí dodnes.

(Ne)Dostupný spis

Spisy, které jsou pořízeny před 1. lednem 1990, jsou dle zákona dostupné. Proto po nich žádám. Respektive žádám po spisech, které byly pořízeny o antikvariátu. Odpověď, která mi přijde ve stylu „v zájmu vyšetřování je vám nemůžeme propůjčit“. De facto to vyznělo jako „neotravuj“. Ve skutečnosti vyšetřování již dávno skončilo a čin je promlčený. Pravděpodobně se jedná o to, aby se o žádné vyšetřování nejednalo, nebo je pachatel znám, a bojí se, že ho chci odhalit.

U některých případů se mi to stalo, že mi to nepůjčili, ale u tohoto případu mi to přijde zvláštní. Spisy mi dali až po několika týdnech, ale byly kompletní. Co se týká reportáže, dělat ji hlavně ze svědectví se mi nechtělo a navíc jsem prakticky ani nemohl. Žádná fakta jsem měl až skoro po třech měsících a důkazy jsem měl s nimi. Dodnes si myslím, že postup STB byl špatný a někoho musela tajná policie krýt. Ale koho? Možná, že nikoho nekryla a kryla jenom svůj špatný postup.

Nevím koho, ale někoho musela. Všechno tomu nasvědčuje. Navíc odborníci a vyšetřovatelé, kteří pracovali na tom i po oficiálním vyšetřování, nic nenašli. Takže je několik možností, proč na to nepřišli. Jeden z nich je právě to, že si stěžovali na malý počet zpřístupněných dokumentů. Proto nic nezjistili a právě je tu i fakt, že s nimi nikdo z vyšších míst nespolupracoval, alespoň ze začátku ne. Chtěli zjistit pachatele, a to se jim nepodařilo. Zdá se to nemožné, avšak je tomu bohužel tak. Tento případ je jedním z těch záhadných. Alespoň tak to, jak jsem to napsal, bylo za dob totality. Po revoluci se to všechno změnilo. Dokumenty se zpřístupnily.

Komunisté právě nechtěli pomoc ze západu, i když se jim nabízelo hned několik kriminálních a státních služeb, ale komunisté je odmítali s tím, že „žádnou pomoc nepotřebují“. A to se jim možná stalo osudné. Pachatele nedopadli, nebo ho úmyslně kryli. A několik dokumentů v roce 1993 shořelo, ale vesměs to jsou dokumenty, které naštěstí jsou nepřímé vůči pachateli nebo neměly takovou důležitost na vyšetřování. Ale nějaké důležité dokumenty se naštěstí zachovají.

Rozhovor se specialistou na odložené případy

Případ přepadeného antikvariátu v Tarkovského ulici je jeden z nejzáhadnějších případů v historii kriminalistiky. Vražda pěti nejvýznamnějších režisérů, navíc na jednom místě, společně s vraždou příslušníka Veřejné bezpečnosti (Pavel Novotný a Lucie Stein, pozn. Red.)*, několika dalších významných osobností a vedoucího. Vražda příslušníka Veřejné bezpečnosti nebyla tehdy běžná. Já jsem dělal skoro čtyřicet let u kriminálky a vyjížděl jsem často k vraždám, ale deset obětí na jednom místě jsem nikdy ani potom neměl možnost spatřit. Byl to pro celý Ondřejov šok, protože v tak klidném městě se nic běžně nedělo. Navíc za třicet let se neodehrála žádná vražda v tomto městě nebo v jeho okolí.*

Paradoxní je, že v Ondřejově ho skoro nikdo nezná a v České republice taktéž, znají ho jenom zasvěcení a pár dalších lidí, kteří si ho ještě pamatují, nebo se o něm dozvěděli. Ale ve světě právě je velmi známý díky zpracování z roku 2016 od ruského režiséra Jaroslava Kolčaka s názvem Antikvariát*. Právě jeho zpracování je asi nejslavnější a jedno z nejpřesnějších. Dalším dokumentem je z roku 2000 dokument* Antikvariát v Tarkovského ulici*. Tento film asi nejvíce odpovídá realitě, která se mohla stát. Myslím tím nejpravděpodobnější průběh celé střelby a vyšetřování.*

V současné době se vedou spory, proč STB zasáhla tak pozdě. Nejdříve vyškrtala své agenty, kteří byli na festivale. Žádný z agentů se k činu nepřiznal (i když mezi nimi pachatel mohl být) a právě to možná mohla být chyba. Zasáhla až po osmi měsících, do té doby to dělala pouze kriminálka. Kriminalisté neměli však na nikoho podezření a STB také na nikoho neměla, jenom ráčila odříci agenty, kteří s tím neměli nic společného. Ale vrahem se mohl stát kdokoliv z agentů. Jedna z teorií právě říká, že to mohl být někdo z tajných služeb, ale pro žádnou teorii nejsou důkazy.

Jedna z teorií říká, že vrahem byl agent z STB, ale ta to popírala. Nebo byl pachatel kriminalista, nebo někdo, kdo měl přístup k vyšetřovacím spisům, takže dokázal zahladit stopy, které by vedly k němu, k pachateli. Zbraň, kterou střílel, byla nakonec určena s největší pravděpodobností jako CZ-75, což se později potvrdilo, že se jedná právě o tuto zbraň. Navíc Škoda 120 a pistole, která se našla u automobilu, kterou se střílelo, patří myslivci Jaroslavu Procházkovi. Ten patřil mezi podezřelé, ale má to vadu na krase – Procházka se s nikým prokazatelně nedomlouval o přepadení a později se ukázalo, že obě věci byly prokazatelně ukradeny. Pistoli měl navíc legálně vlastněnou, což dokazoval jeho zbrojní průkaz.

Dodnes se vedou spory, proč by právě pachatel přepadl antikvariát. Byla tam směnárna a několik historických cenných kusů, historické peníze, současných peněz a cenností i několik knih, a to od několika významných autorů, jako například od Jamese Joyce, Gustava Junga, atd. Dodnes se právě knihy nenašly a peníze také ne. Vůz, kterým pachatel ujel, se našel ohořelý v lese u rybníka nedaleko vesnice Stříbrná. Pachatel přijel Škodovkou a odjel jiným, aby nebyl dopaden ihned. Kufry pak přendal do jiného vozu a ujel.

Osobně jsem znal ty režiséry, nějakou dobu jsem pracoval v zahraničí a několikrát jsem se s nimi setkal. Byl jsem na jejich pohřbu, který se mimochodem snažili komunisté zmařit. Nechtěli, aby byl důstojný, ale aby ho naopak rušili. Dodnes jsou všichni pohřbeni na Ondřejovském hřbitově, který se nachází na okraji města. Původně se myslelo, že se vrátí jejich ostatky do jejich zemí, ale nakonec z toho sešlo. V současné době jsou pohřbeni v kapli na Ondřejovském hřbitově. V roce 1991, na pětileté výročí případu přepadení, byla odhalena pamětní deska s památníkem na dvoře antikvariátu. Památník obětem byl postaven v roce 2001.

Během let se tento případ snažilo vyřešit mnoho lidí, avšak bez většího úspěchu. Pachatele nikdo dosud neodhalil. I když bychom rádi znali pravdu.

Tajemná kniha

V březnu roku 2020 se v knihkupectvích objevila kniha s názvem *Než si pro mě přijde*. Na tom by nebylo nic zvláštního, ale z velké části souhlasí s dokumenty, které se zaměřují na antikvariát v Ondřejově. Takže knihu musel napsat někdo z tajných služeb, kriminalistů, nebo za třetí, což je asi nejpravděpodobnější, sám pachatel, protože autor musel znát podrobnosti o případu. Právě pachatel musel znát ještě některé podrobnosti, které musel znát jenom pachatel. Autor je neznámý, nepodařilo se ho vypátrat.

Dne 16. listopadu 2019 přišla do redakce GRASVIS a.s. kniha s autorovým přáním, aby byly jeho spisy, které poslal, vydány. A oni to udělají. Kriminalisté se však shodnou, že to musel být pachatel, protože se jeho rukopis shoduje s rukopisem z dopisu psaném. Ale mohl jeho písmo někdo napodobit, ale může to tak být, nebo ne.

Stanovisko lékaře

V té době jsem dělal lékaře v Ústí. K případu jsem byl přivolán. Všechny oběti ležely na zemi, u vchodu do antikvariátu ležel příslušník. V antikvariátu bylo devět mrtvých těl, desátá oběť ležela venku. Všichni leželi na zemi, jenom režisér Berentskij ležel na schodech čelem k zemi. Vedoucí Schwarz ležel u kraje přepážky. Lucie Stein ležela taktéž za přepážkou u pokladny. Navíc zemřela i se svým nenarozeným dítětem, které měla v břiše. Největší rána byla právě Schwarzova smrt, protože se zasloužil o záchranu několika desítek tisíc lidí a jeho nezachránil bohužel již nikdo.

Režiséři byli na zemi u knih. Všichni taktéž měli jednu ránu kulkou do hlavy. Pachatel musel jednat chladnokrevně, bylo to znát, že se jednalo o profesionálního vraha. Já osobně jsem se setkal s několika chladnokrevnými vraždami, ale tato je úplně někde jinde. Deset mrtvých těl jsem nikdy neviděl na jednom místě. U všech obětí byla smrt okamžitá, nikdo z nich netrpěl.

Bohužel se žádné dokumenty a pitevní protokoly o jejich smrti nedochovaly, přesto se však dokázala zachovat jedna z kopií, která byla pořízená krátce po sepsání. Měl ji u sebe můj tehdejší asistent, ale to, co se s ní stalo, to bohužel nevím. Nevím, jestli ji má zrovna u sebe, nebo co s ní udělal. Podle mě ještě jsou k dispozici, ale nevím, kdo je vlastní. Jenom vím to, že je můj asistent vlastnil a někomu je pak dal, ale nevím, komu přesně. Já jsem si žádné spisy o jejich smrti nezaznamenal, takže nemohu vůbec sloužit.

Kriminalista-technik

V té době se dokumenty a záznamy vedly jako v dnešní době. Já jsem tam byl řadovým technikem na kriminálce. Na místě jsem byl asi za patnáct minut od hlášení. Do antikvariátu jsem vešel, když tam byl můj kolega od příslušníků. Na místě leželo deset těl. Všechny jsem je vyfotil a zdokumentoval. Otisky prstů jsem nenašel, a tudíž jsem usoudil, že pachatel musel použít rukavice, nebo své otisky setřít či smít, pokud nějaké zanechal. Našel jsem i nábojnici ráže 9mm. Na zemi ležela pistole CZ-75, která patřila, jak se později zjistilo, Lucii Stein, která ji měla v soukromém vlastnictví (pachatel použil jinou). Ta byla za pultem u jejího batohu, který měla s sebou. Nábojnice však do její zbraně nepatřily a ze zbraně nebylo vystřeleno. Nebyly na ní žádné otisky prstů a již zmíněný náboj, který ležel vedle ní, nepocházel z této zbraně.

Nakonec jsem musel několikrát změnit protokol, protože mi to nařídili moji nadřízení. Myslím si, ale určitě to tak asi bylo, protože kdyby to jinak byla kriminálka, tak by vůbec nikdo nenařídil, že jinak mám změnit protokol. STB někoho kryla, ale koho? Proč najednou takový zásah? Já si myslím, že pachatele by STB našla, ale nesnažila se o to. V tom byl ten problém, proč pachatel unikal, alespoň podle mého názoru.

Co se všechno ztratilo?

Pachatel ukradl celkově 1.250.000 korun – jak v českých měnách, tak i v cizích měnách. Nikdy se ale nenašly. Oba kufry si pachatel odnesl také. Navíc ukradl celkem 13 knih, což se pro ně musel vrátit s největší pravděpodobností, ale bohužel se to vyloučit nedá, že je vzal rovnou s sebou a vracet se nemusel. Nikdy se nic z ukradených věcí nenašlo. Bylo několik případů, kdy se někdo zmýlil v tom, že si myslel, že daná věc nebo peníze jsou z antikvariátu, ale posléze se zjistilo, že se jedná o omyl.

Pohřeb

Pohřeb se konal o několik dní později, 29. prosince 1986. Měl být tajný, ale nakonec se tam sešlo více jak několik set lidí, a to jak z festivalu, tak i z Ondřejova a okolí. Komunistická STB se snažila pohřeb všemi způsoby překazit. Nejdříve ho odmítne z důvodů „opravy kostela a hřbitova“ a dají tam lešení, aby to vypadalo, že „tam pracují“. Pak ovšem nad hřbitovem létá vrtulník, pak kontrolování občanských průkazů a zapisování, kdo byl na pohřbu.

Zkrátka vše možné, jak pohřeb zkazit. Byli tam i disidenti, ale možná nejenom proto se snažili komunisté zkazit. Ale přesto se pohřbu zúčastnilo mnoho významných lidí. Jejich místo posledního odpočinku se nezměnilo dodnes. Každý má na svém hrobě napsáno, vyjma životopisných údajů

následující větu: Na věčnou památku. Zavražděni rukou neznámého vraha. Navíc se u místního antikvariátu nachází památník s jejich podobiznami a sochami.

Dozvíme se pravdu?

Vyšetřovatelé byli bezradní. Pachatel byl popsaný, a i když o něm víme prakticky vše, od otisků prstů až po jeho DNA, tak zůstal nadále nedopaden. Vyšetřování bylo odloženo v roce 1995 a definitivně byl případ promlčen koncem prosince roku 2006. Případ dodnes zajímá mnoho záhadologů a jiné lidi, kteří se o záhady a odložené případy zajímají. I když je případ promlčený, přesto se pátrá po viníkovi. Je několik teorií, kdo by to mohl spáchat, ale ani jedna se neprokázala, i přes tajemnou knihu, která byla napsána.

Případ přepadení antikvariátu je dodnes případem, který budí pozornost po celém světě. Bylo mnoho vražd významných osobností provedených mnoho způsoby, avšak tento případ přesto vyčnívá. Ale tento případ je výjimečný tím, že na jednom místě zahynulo více významných osobností najednou. Proč ale případ nebyl vyřešen? Proč padla volba právě na antikvariát? Kdo byl pachatel?

Dozvíme se někdy pravdu? Pravděpodobně se pravdu již nikdy nedozvíme. S určitou pravděpodobností proto, že případ je již promlčený. Případ si vyžádal oběti deseti nevinných lidí. Jediné, co mohu říci nakonec, je to, že pokud pachatel dosud nezemřel, tak žije dodnes…

Seznam obětí

Všechny oběti zemřely dne 24. prosince 1986. Dne 24. prosince 2006 byla odhalena pamětní deska s následujícím nápisem:

Dne 24. prosince 1986 zde zemřeli rukou neznámého vraha:

Matěj Schwarz, 12. ledna 1909, vedoucí antikvariátu, psycholog, spisovatel, odbojář za II. Světové války, manželka, 4 děti
Lucie Stein, 5. května 1952, příslušnice Veřejné bezpečnosti a prodavačka v antikvariátu, česká národnost, vdova, nenarozené dítě
Mikael Andersson, 12. ledna 1920, premiér a ministr, švédská národnost, 1 manželka, 3 děti
Mikael Eriksson, 15. května 1920, režisér, švédská národnost, 5 manželek, 10 dětí
Jaroslav Weissmann, 2. června 1915, režisér, česká národnost, manželka, syn a 2 dcery
Michael Schwarzstein, 5. května 1940, režisér, německo-kanadská národnost (otec Němec, matka Kanaďanka), 1 manželka, dvě děti
Andrej Alexejevič Berenstij, 3. dubna 1932, režisér, sovětská (ruská národnost), manželka, syn
Michail Ivanovič Berentskij, 9. května 1938, herec, sovětsko-ruská národnost, manželka, 4 děti
János Károlyi, 15. listopadu 1918, maďarská národnost, hudební skladatel a dirigent, manželka, syn
Pavel Novotný, 2. února 1955, příslušník Veřejné bezpečnosti, manželka, čtyři děti

Čest jejich památce.

Der Märchenkönig

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

v našem časopise Vám postupně představím nejslavnějšího bavorského krále Ludwiga II., kterému Německo vděčí za kulturní rozkvět.

V prvním čísle si povíme něco o rodině a životě krále. Ve druhém se zaměříme na jeho zálibu v mytologii a rytířských eposech. Třetí číslo bude zkoumat královy zámky a čtvrté obdiv a podporu Richarda Wagnera.

Přeji Vám příjemné čtení
Michaela Faiglová

Das Leben des Märchenkönigs

„Er wuchs von den Wagners Opern und Schillers Gedichten auf."

Ludwig II se narodil 25. srpna roku 1845 v Nymphenburgském paláci bavorskému korunnímu princi Maximilianovi a pruské princezně Marii. Jméno dostal po svém dědečkovi. O malého prince se z počátku starala zdravotní sestra a později jeho milovaná chůva Sibylla, která mu poskytovala první přístup ke germánské mytologii. Po celý život udržovali korespondenci. V roce 1848 se stal korunním princem a narodil se mu mladší bratr Otto. Vyrůstali spolu na zámku Hohenschwangau a prázdniny trávili na sídlech Wittelsbachů se svojí velkou rodinou. Nejraději měl Ludwig vždy svou sestřenku Sisi. S rodiči neměl příliš dobrý vztah. Otec trval na přísné až vojenské výchově a matce byl odebrán, a tak postupně k sobě ztratili vztah. Ludwig ji dokonce nazýval „pruský stroj na děti", a to potom, co nepřijala dárek v podobě labutí brože, kterou jí koupil za své první kapesné.

V 18 letech se Ludwig stal králem, nebyl připraven na povinnosti panovníka, a tak se vlády ujali ministři. Za Ludwiga se Bavorsko i přes jeho odpor zapletlo do válek proti Prusku a později proti Francii. Obě dvě byly prohrány. Největší utrpení pro Ludwiga bylo, když se jeho bratr vrátil ze druhé války se silnými psychickými problémy. Ludwig snil o tom, že by vládl jako Louis XIV., ale zároveň to byl velký liberál a zrovnoprávnil například židovské náboženství s ostatními a bojoval proti cenzuře. Jako král se nejvíce věnoval kultuře, vystavěl si nádherné zámky, propagoval národní eposy a podporoval hudbu. Umění prostě miloval nadevše.

V osobním životě poměrně trpěl. Byl zamilovaný do Sisi, která mu lásku sice opětovala a trávila s ním mnoho času, ale nemohl ji mít, jelikož byla rakouská císařovna. Když se dozvěděl, že její mladší sestra Sophie obdivuje Wagnera, rozhodl se s ní zasnoubit. Z nátlaku její rodiny ale zasnoubení třikrát zrušil. Někdy se o Ludwigovi dokonce říká, že byl homosexuál. Dobré přátelské vztahy udržoval především s ruskou carevnou, korunním princem Rudolfem a Richardem Wagnerem.

V roce 1886 byly sestaveny dvě komise ministrů a doktorů. Které chtěly krále svrhnout a uvěznit na zámku Berg. První se to nepovedlo, jelikož se král za podpory lidí zabarikádoval na zámku Neuschwanstein. Druhé komisi se již nebránil a byl prohlášen za psychicky nemocného. Když se šel večer 13. června projít s Dr. Guddenem ke Starnberskému jezeru, byli později oba nalezeni mrtví. Dodnes se neví, co přesně se stalo. Sisi si vždy myslela, že Ludwig raději volil smrt, tudíž svobodu, než aby byl vězněm. Dnes se na místě nachází kříž.

Debata u piva

Otázky na tělo, jejichž odpověď jste chtěli vždy vědět, ale báli jste se zeptat.

Nemusíte se bát, zeptám se za Vás.

Našla jsem několik osob, které se nebojí a odpoví na největší tabu. Pojďme se zeptat...

Jiný pohled na život

Karolíno, vím, že máš cukrovku. Kdy se to zjistilo a jak jsi na takové zjištění reagovala?

No zjistili mi to v devíti letech a byla jsem ještě dítě, takže jsem si to tenkrát vlastně ani tolik neuvědomovala. Prostě jsem to brala tak, jak to je.

Od té doby se Tvůj názor nějak pozměnil? Dá se říct, že sis na to zvykla a bereš tuto nemoc jako normálnost?

Jako pořád mě to hodně štve. Ale uvědomila jsem si, že s tím budu žít vlastně celej svůj život a že se toho už nezbavím, pokud nevynaleznou nějakej zázračnej lék. A jakože zvykla jsem si o sebe starat a tak. Ale jakože na ten život s tím si asi nikdy úplně nezvykneš, když jste předtím žili normálně.

Často slýchám, že okolí nemocného člověka reaguje na takový zjištění dost negativně a někdy dokonce hůř, než nemocný člověk. Je to pravda? A jak vlastně reagovali Tvoji rodiče?

Jo jasně, je to pravda. Samozřejmě to moje rodiče dost mrzelo, ale mamka byla tenkrát víc v pohodě, než táta. Naučila se, jak se o nemoc starat společně se mnou a přijmula to. Konzultovala to s doktorama normálně. Ale táta to absolutně nedával a od tý doby se hrozně změnil. On to vůbec nechtěl přijmout a tahal mě všude po různejch šamanech a po různejch pochybnejch léčebnejch metodách, aby mi to jako vyléčili, přitom ta nemoc vyléčit nejde. Prostě to vůbec nepřijal a strašně si to dává za vinu.

Je pro Tebe hodně nepříjemné říkat ostatním o Tvém zdravotním stavu? Zatajuješ to před svými kamarády?

No, když už to někdo ví, tak mu o tom klidně řeknu i něco víc, ale když to někdo neví, tak mi je docela nepříjemný o tom mluvit a říkat mu to. Před svýma kamarádama jsem to tenkrát zatajovala, ale zjistili to. A teď se s nima o tom bavím normálně a nepřijde mi to nijak nepřijemný. A vlastně za to zatajování nemoci asi taky může táta, protože on to nechtěl nikomu říkat a nějak mě naučil se za to stydět. Já jsem byla v nemocnici s nějakou holkou, která měla taky cukrovku a ta její máma hned založila nějakej spolek cukrovkářů, kterej říkal těm lidem různý informace o této nemoci, protože většina lidí si myslí, že je to z toho, že jsi jedla moc cukru. Takže její máma měla vlastně úplně opačnej přístup, než můj táta.

Stalo se Ti někdy, že Tě někdo odsoudil kvůli cukrovce, nebo se Ti posmíval?

Asi když jsem byla ještě na základce, tak když to pár lidí zjistilo, tak se mi smáli, ale tak na základce se posmívají děti ostatním skoro za všechno, takže takhle zpětně to už neberu vůbec vážně, ale vím, že mě to tenkrát dost mrzelo.

Cítíš se oproti ostatním jiná?

Jako jo, protože na to musím pořád myslet kvůli tomu, že se o sebe musím pořád starat. Často se přistihnu, že přemýšlím nad tím, jakou mají ostatní kliku, že nemusí řešit nějakej inzulin.

Jakou formou se léčíš?

No, jsou dva způsoby. Buď si pícháš inzulin pokaždé, když jíš, nebo máš pumpu. Tu mám já a to je, že si každej třetí den píchneš kanylu do těla a ten přístroj ti dává skrz tu kanylu do těla inzulin. Takže vždycky, když jíš, tak si jen naťukáš, kolik ti toho má poslat.

A poslední otázka. Máš strach ze smrti kvůli cukrovce?

inAno, protože můžeš umřít kdykoliv. Když si třeba zapomeneš dát inzulin, nebo si ho tam dáš moc a pak nedoplníš žádný sacharidy, tak taky můžeš umřít. A jakože pravděpodobně umřu dřív, než na stáří. Počítám tak v padesáti nebo šedesáti.

Vážení čtenáři,

život není fér, s tím se musíme smířit, ale především nesmíme lhát nejen v našem státě, ale nesmíme lhát ani planetě Zemi, protože když zatajíte pravdu, tak se na to dříve nebo později stejně přijde a zjistí se, že to, co lidé řekli, byla výmluva, lež, podvod, krádež, využívání, zneužívání či zmanipulování. Proč jsem si toto téma vybral a vymyslel, ptáte se? Protože mám svoji teorii, pravdu i důkaz na konspiračních teoriích, které by mohli tak být. Musíme mluvit pravdu a nelhat o věcech, které jsou jasné nebo na ní nemůžeme odpovědět. Protože pravda zvítězí nad lží, jak sám řekl Jan Hus, Jan Žižka z Trocnova, Tomáš Garrigue Masaryk nebo Václav Havel.

Martin Suk

Vejce pak slepice:

Ptám se Vás „Co bylo první vejce nebo slepice?“. Tuhle otázku jsem si vybral, protože já vím, co bylo první, ale abyste tomu rozuměli, musíme se vrátit v čase. Před takřka 15 miliardami lety při Velkém třesku vznikl vesmír, po pár miliardách let byly stvořeny planety, poté Slunce a hvězdy. Před 5 miliardami lety vznikla naše planeta Země. V té době bylo - podle vědců - hodně vybuchujících sopek, pršících mraků a několik hromových blesků. Jakmile se vše po více než miliardách let se zklidnilo, začaly vznikat první buňky, pak bičíkovci a potom první mnohobuněčné vodní rostliny. Po dalších miliardách let začaly vznikat různé druhy pradávných živočichů, jako jsou například medúzy, trilobiti a také první ryby. A teď dávejte bacha, první ryby, jak všichni víme, kladly a stále kladou vajíčka. To je první cesta k odpovědi na otázku k vejci, ale vraťme se zpátky. Bylo zapotřebí dalších miliard let, než se některé ryby proměnily na první obojživelníky, kteří chodili po souši, například ryboještěři. To je druhá odpověď na otázku k vejci. Milióny a milióny let se tito ryboještěři postupem času vyvíjeli na plazy a dinosaury. Jakmile se plazi víc a víc naučí v prostředí žít, rychle se rozšiřují a začínají kolonizovat kontinenty. A to je třetí odpověď na otázku k vejci a první otázka k slepici. Tady si to rozebereme. Za prvé, dinosauři kladli vajíčka stejně jako plazi a ptáci. Za druhé, dinosauři se více podobají ptákům než plazům, vezměte si třeba Velociraptora a pštrosa. Velociraptoři mají vysoké dlouhé nohy a jsou velmi rychlí běžci stejně jako pštrosi. Velociraptoři měli takovou kostru, že mohli i létat, protože jejich kostra je velice podobná kostře dnešních ptáků než dnešních plazů. Což naznačuje, a to za třetí, že dnešní ptáci jsou potomci dinosaurů. Jakmile na ně před 65 milióny let spadl - podle vědců - obří meteorit, zahubil všechno živé, tedy i dinosaury. Meteorit vyhubil kromě savců, některé ryby, obojživelníky a hmyz, a také potomky dinosaurů plazi a ptáky jako například krokodýli či želvy. A teď půjdeme v době, kdy člověk vynalezl zemědělství. Člověk přišel na to, jak pěstovat rostliny, a na to jak chovat zvířata. A to je druhá odpověď na otázku k slepici. Některá zvířata, která chovali lidé, jako jsou vlci, divoká prasata a létaví ptáci, se proměnili na dnešní zvířata, jak je známe. Například vlk se proměnil postupem času na psa, z divokého prasete se stalo prase domácí a z létavých ptáků se stali nelétavými ptáky, jako jsou třeba slepice. Takže abyste to pochopili, tak slepice za pradávných dob nežily, ani v době ledové, ale až v té době, kdy člověk přišel na zemědělství. Vejce bylo vždy první. A to v době dinosaurů, ryboještěrů a v době, kdy se objevily první ryby, které kladly vajíčka. Takže otázka, kterou odpovím je to, že první bylo vejce a pak slepice. Ale otázkou není, co bylo první vejce nebo slepice, ale co bylo první, Velký třesk nebo prázdnota. Na tuhle otázku nemůžeme odpovědět, protože nikdo nemůže říct, co bylo první, zda Velký třesk nebo prázdnota. Protože vesmír musel nějak vzniknout, buď Velkým třeskem, který stvořil vesmír anebo prázdnotou, která byla vždy prázdná, dokud nevznikl vesmír. Představte si to jako, když hodíte v prázdné místnosti granát, tak ten vytvoří výbuch v místnosti a stvoří různé prvky. Místnost je jako prázdnota, granát je jako Velký třesk a různé prvky jsou jako kusy hvězd, planet, měsíců a Slunce, které dohromady vytvoří postupem času celé planety, Slunce, měsíce a hvězdy. Na některé z těchto otázek můžeme odpovědět, ale na některé z těchto otázek odpovědět nemůžeme. Nemůžeme odpovědět na otázky, které pojednávají o tom, kam půjdeme, až zemřeme, anebo proč Matka příroda stvořila lidi. Tyto otázky jsou velice složité a nedá se na ně najít odpověď. Na tyto otázky by dokázal odpovědět asi jen zesnulý člověk, který se k nám mezi živé už nevrátí.

Na Úrovni

Milý čtenáři časopisu Grafit,

Tímto bychom Vám rádi představili naši rubriku Na úrovni.

Tato rubrika vznikala doslova, tak jak by to popsal Winston Churchill. Prostě krev, pot a slzy milý čtenáři. Paní učitelka jistě bude vědět, co tím myslíme, když nás k tomu donutila. ☺

Krásný to způsob jak trávit distanční výuku.

V této rubrice se dozvíte příběhy nejrůznějších lidí. V prvním díle si budete moct přečíst o tom, jaké to bylo být Mormonem. Zároveň se dozvíte něco o tom jaká, je pracovní náplň běžné zdravotní sestry. Doufáme, že si přečtete něco, co jste třeba nevěděli a obohatíte tím své znalosti a zkušenosti. Někdo bude třeba pobaven, někdo bude zas znechucen. Tak či tak, se máte na co těšit.

Dominika Gajdová a Jan Škuta

Redaktoři

Příběh jednoho bývalého mormona

Toto je tedy příběh Mormona, který žije na území České republiky. Rozhovor jsem s ním mohla udělat, ale jen pod podmínkou, že nezveřejním jeho jméno. S tím jsem ráda souhlasila. Je úžasné, že byl ochotný se mnou rozhovor udělat. Patří mu za to mé vřelé, díky.

Můžete čtenářům jednoduše vysvětlit, takové ty základní věci, týkající se tohoto tématu? Kterou knihu/knihy Mormoni uznávají? Jak je to s posmrtným životem?

Je to docela obsáhlé téma a hodně toho musím vynechat, ale pokusím se. Zakladatelem je tedy John Smith, který měl mít několik vidění, v němž údajně spatřil Boha Otce a Ježíše Krista. Přeložil Knihu Mormonovu, od které mají Mormoni své jméno. Knihu sepsal na základě nalezených zlatých desek, ke kterým ho navedl anděl Moroni. Zlaté desky byly napsány někdy ve čtvrtém století, a to dávným jazykem. Joseph je přeložil pomocí vidoucích kamenů, nacházejících se společně s deskami.
Mormoni uznávají a chovají se podle Bible, Knihy Mormonovy, spisu Nauka a Smlouvy a Drahocenné perly. Velká část z nich se považuje za křesťany i přes to, že Mormonismus je podle některých sekta. I já sám jí tak beru. Mormoni věří, že po smrti se lidé mohou stát bytostmi podobnými Bohu, a budou také moci tvořit světy.

Jak je to s Mormony a mnohoženstvím? Mnoho lidí si totiž pod mormony představí muže s několika ženami. Kolik je v naší republice přibližně Mormonů?

Dříve byla polygamie úplně běžná, dnes tomu tak však není. Církev Ježíše Krista SPD se s ní již dávno nespojuje a je zakázána. Polygamie je tedy, již spíše velmi ojedinělá.
Kolik je Mormonů v České republice přesně nevím, ale je jich opravdu málo. Nejsou tu tak rozšířeni jako ve Spojených Státech, a to je dobře.

Jak jste vyrůstal a jaké jsou vaše nejranější vzpomínky na dětství?

Vyrůstal jsem už od malička v centru dění s otcem, který byl v naší komunitě velmi vážený. Otec měl celý život postavení jakožto kněz nebo člen vyšší rady, ale vždy byl hlavně učitel semináře. Matka byla doma a řekněme, že dělala ty více ženské práce. Někdy měla také určité role v církvi, ale nebylo to tak velké. Byl jsem zvědavé dítě, tak jsem se přirozeně ptal na mnoho otázek. Někdy mě to dostalo do problému, nebo do nepřízně mých sourozenců.

Moje nejranější vzpomínky? Ty se všechny týkají naší církve a náboženství. Jako denní modlení nebo čtení. Celá rodina se vždy sešla a četla jednu, dvě kapitoly z Knihy Mormonovy.

Kolik vlastně máte sourozenců a jak jste s nimi vycházel?

Mám dvanáct sourozenců. Šest z nich je biologických a šest adoptovaných. Pět z nich je starších a sedm mladších. Byl jsem tak trochu izolovaný od obou skupin-biologických i adoptovaných. Od jedné skupiny mě dělil věkový rozdíl tří roků a od druhé celé čtyři roky. Byl jsem takové to prostření dítě, se kterým si nikdo moc nerozuměl. Jako dítě jsem to nenáviděl, ale teď když jsem starší myslím si, že možná díky tomu jsem se stal od ostatních natolik nezávislý a volnomyšlenkářský, že jsem nakonec odešel.

Pamatujete si třeba první otázku, která byla řekněme na hraně?

Pamatuji, a to moc dobře. Bylo mi asi sedm let. Byli jsme zrovna se sourozenci v obýváku. Měl jsme v hlavě, že naše církev je Pravda, ale napadlo mě, že by mohla být ještě jiná církev, která má v sobě ještě víc Pravdy. Je to takové dětské, ale na sedmileté dítě to ujde. Když jsem to před všemi vyslovil, tak následovalo šokovaní a neuvěřitelné pobouření z toho, jak jsem si vůbec mohl něco takového myslet! Samozřejmě všichni taky říkali, jak je můj názor špatný.

Také si pamatuji na moji první dětskou lásku, která bydlela ve stejné ulici jako já. Svěřil jsem se o ní bratrovi, který mě vyzvedával ze školy. V podstatě mi řekl, že jsem si vybral absolutně špatně, protože není Mormon. Já jsem samozřejmě protestoval a řekl jsem, že nechápu, jak mi může někdo nakazovat, koho mám nebo nemám milovat. Přišla tím další vlna vysvětlování toho, proč je to špatně, jak nebudu moci do nebe a stát se vyšší bytostí, která tvoří světy a další takové úžasné věci.

Kdy jste měl opravdu první velké pochybnosti o své víře?

Když mi bylo čtrnáct, slyšel jsem v neděli jednu ženu v našem kostele, jak povídá o jakémsi požehnání, co se jí dostalo. V podstatě v jejím domě někdo uklízel a prý to nikdo z rodiny nebyl. Nejdřív si myslela, že má anděla strážného, ale po tom, co si promluvila se svými dětmi o někom, s kým si v domě hrají, došla k názoru, že v domě se někdo schovává. Nemohli přijít na to kde, tak se s manželem rozhodli, že to takto nemůže pokračovat. Chodili tedy po domě a říkali, že teď odejdou a až se vrátí, tak si nepřejí, aby tam stále někdo byl. Po pár hodinách se vrátili, bylo krásně uklizeno a už o tom člověku nikdy neslyšeli. Pak ta žena začala brečet a mluvit o tom, jakým požehnáním tento člověk byl. Věřila, že i když to nebyl strážný anděl, tak ho i tak jistě poslal Bůh.

V ten moment jsem si pomyslel, že to vypadá, jako kdyby si to vymyslela. Vůbec jsem netušil, co se to právě událo. Otočil jsem se tedy na svého otce, který mimo svou víru byl velmi skeptický. Jeho reakce byla poněkud stejná. Podíval jsem se tedy na zbytek lidí. Všichni byli dojati příběhem. Několik z nich dokonce i brečelo. Brečelo nad příběhem nějakého cizího individua, žijícího nejspíše někde na půdě nebo ve zdi, které uklízelo po domě a hrálo si s dětmi. Měl jsem tolik pochybností po skončení příběhu, ale viděl jsem, že celá místnost neměla sebemenší podezření o pravosti příběhu. Věřili tomu. Jenom víra a žádné pochyby. Nikomu příběh nepřišel divný, protože jakmile je to příběh o Boží dobrotě, tak to nikdo nezpochybní.
Tak jsem začal pomalu a jistě pochybovat nad jejich Pravdou.

Jaké bylo tedy Vaše dospívání?

Okolo dvanácti jsem začal věci akceptovat. Už jsem se tolik neptal, a když začala puberta, naučil jsem se masturbovat. Což započalo koloběh pocitu viny. Tento cyklus se víc a víc stupňoval s tím, jak mi všichni tloukli do hlavy, jak moc je masturbace zlá. Předtím jsem už samozřejmě věděl, že sexualita je něco, kvůli čemu bychom se měli cítit špatně. O masturbaci jsem se to ale dozvěděl později. Teď mi to přijde až směšné

V pubertě jsem měl neuvěřitelné libido, které mám dodnes. V té době jsem měl tajně přítelkyni. Byla to katolička. Experimentovali jsme spolu. V té době jsem ztratil i své panictví. Což byl velký přestupek a nikomu jsem to neřekl. Několikrát jsme spolu byli i přistiženi. Nemyslím tedy při našich aktivitách, ale třeba jen v parku, jak si dáváme pusu. Což byl samozřejmě velký problém. Mormoni nesmí být v takovém vztahu s katolíky a taky jsem neměl povolení být s někým ve vážném vztahu. V osmnácti se totiž chodí na misijní cestu. Abych to vysvětlil. Na dva nebo dva a půl roku se Mormoni naprosto odevzdávají do služeb své církve. Chtějí ostatním ''pomáhat'' při hledání té pravé cesty – a to s Knihou Mormonovou. Věří, že tato kniha obsahuje Boží odpovědi na všechny naše otázky. Svou úlohu vnímají jako službu lidstvu. Mladí Mormoni se během své misijní cesty musejí vzdát všeho, co by je od mise mohlo odvádět. Což zahrnovalo právě i přítelkyně. Moje rodina, ale chápala, že v mém věku, je těžké zabránit tomu, abych s někým byl. Povolili by to, kdyby dívka byla také Mormon a nechala mě odejít na tuto cestu.

V té době už jsem věděl, že se ve spoustě věcí s naší církví neshodnu. Věděl jsem, že nechci jít na misi. Pořád jsem ale měl v hlavě, že církev je Pravda.

Jak jste tedy tuto situaci vyřešil?

Ta celá situace byla pro mě unavující. Některé věci jsem uznával. Některé věci mi přišli neuvěřitelně stupidní. Vůbec jsem nevěděl, co dělat a nevěděl jsem, jestli se mnou není něco špatně. Jednou jsem si tedy řekl, tak, teď dám všechny informace, co mám v hlavě dohromady. Došel jsem tak asi za deset minut k tomu, že Joseph Smith byl šarlatán, a že církev, je Lež. Bylo to tak náhlé, že jsem tomu nedokázal uvěřit. Asi ještě rok potom jsem dokonce potají experimentoval a polemizoval nad jinými vírami. Zjistil jsem, že víra opravdu není pro mě. Stal jsem se tedy tajně ateistou. I moje tehdejší přítelkyně ztratila víru. Možná dokonce rychleji, než-li já sám. Měl jsem ze všeho neuvěřitelnou vnitřní krizi. Můj dosavadní život byl založen na lžích a já jsem měl neuvěřitelný vztek. Vztek je hrozná zhouba. Neuměl jsem ho ovládat a ventiloval jsem ho strašným způsobem. Manipuloval jsem kýmkoliv to šlo. Byl jsem nepříjemný, na koho to šlo.

Postupem času jsme se však více smířil sám se sebou. Tak jsem řekl jednomu svému bratrovi, že jsem ateista a již nevěřím. Okamžitě mě jako malé dítě nahlásil rodičům. Následovala obrovská hádka, kde jsem se dokonce prořekl, že již nejsem panic. To v podstatě bylo, jako kdybych na sebe vylil pár kanystrů benzínu a zapálil se. Nebo aspoň tak jsem to v tu dobu cítil.

A jak jste se po tom všem cítil? Jste ještě v kontaktu se svými příbuznými, nebo jste zpřetrhal všechny vazby?

Jak jsem se mohl jako tak mladý cítit? Samozřejmě zrazeně a nepochopeně. Samozřejmě jsem z domova i církve utekl. Našel jsem si práci. Začal na sobě pracovat. V podstatě jsem si začal budovat nový život. Jsem rád za vše, čím jsem si prošel a to i za to zlé. Bez toho bych teď nebyl takový, jaký jsem. Vím, kdo jsem a vím, co od života chci. Jsem šťastný. A ne, již dávno nejsem v kontaktu s nikým z mé rodiny. Neuvěřitelně bolelo všechny od sebe odříznout, i když jsme byli úplně jiní, ale vím, že je to tak lepší.

Jak jste utekl z této církve?

Já beru za útěk už jen to, že jsem se přiznal k tomu, že již nevěřím a nedělám s tím jakékoliv spojené věci. Technicky jsem však pořád jejich členem. Pořád mi nikdo nezrušil účet a neprošel jsem řádnou exkomunikací. Mohu se přihlásit i na jejich webových stránkách. Myslel jsem si, že touto dobou už budu od těchto informací zcela odtržen církví samotnou nebo, že jim má rodina poslala za mě rezignaci. Aby to bylo oficiální.

Budete tedy od církve chtít, aby Vás tedy exkomunikovala? Jak taková exkomunikace probíhá?

Mně je to už po těch letech jedno. Kdyby mě však chtěli exkomunikovat, musel by proběhnout proces, který zahrnuje i slyšení. Kdyby k tomuto došlo, měl bych pár otázek. Otázky k tomu, co mě učili, versus toho, co je zřejmě realita. Otázky a věci, které po mém útěku byli těžké na zpracování a odnaučení.

Co jste si dřív myslel o homosexuálech a jak je tomu teď?

Já jsem byl v tomto velmi benevolentní, na rozdíl od mé rodiny. V té době byla homosexualita brána jako něco zlého. Měl jsem však pocit, že tomu tak není. V devatenácti jsem také zjistil, že jsem bisexuál. Nejdřív jsem si to nechtěl přiznat, ale přijal jsem to jako všechno ostatní se mnou spojené. Samozřejmě to ale nebylo hned. Pamatuji si však, že jsem nechtěl, aby homosexuálové mohli vstoupit do svazku manželského. Což mi teď přijde na hlavu, protože jsem byl pro registrovaná partnerství, ale manželství ne. Protože manželství, je posvátná křesťanská věc a to výhradně mezi mužem a ženou. Znáte tyhle věty, že? Jsou to s prominutím hrozné kecy. Ať mají klidně normální manželství. Ať mají klidně možnost normálně adoptovat děti. Nevidím důvod jim tyto věci odepírat.

Kdybyste se teď potkal s nějakým Mormonem, co byste mu řekl?

Upřímně nevím. Kdyby to bylo jen někde na ulici, tak bych mu možná položil nějakou tu zákeřnou otázku, nad kterou by se třeba i on sám později nějak více zamyslel. Bohužel si myslím, že by se tak nestalo. Kdyby to však šlo o nějakou delší debatu, tak kromě zákeřných otázek bych se snažil o to, abych ho trochu nahlodal, možná i probudil. Hlavně, aby nebyl tak zahleděný do své víry a používal trochu kritického myšlení. Kritické myšlení je přece jenom potřeba. Kdo ho nemá, tak je ideálním kandidátem pro jakoukoliv nechutnou sektu.

Co byste poradili čtenářům, kteří neví, jak by se měli zachovat, když potkají Mormona na jeho misi?

Rozhodně se chovat slušně. Jsou to pořád lidé. Nemusíme se k nim chovat nijak hrubě. Kdyby však byli neodbytní, řekněte, že jste třeba Satanisti....

Na úrovni

„Kdyžtak jim ty klacky hodíme zpátky.“

Paní Lenka je zdravotní sestrou v Karlovarské krajské nemocnici. Začala zde pracovat v roce 2008 a od té doby je plnohodnotnou součástí našeho zdravotnictví. Stále se hodlá zlepšovat ve všem, co se týká její práce, o které skromně říká, že ji provádí docela dobře. Jak se dá skloubit tato služba s rodinným životem? Nebo jak tito lidé zvládají stres? Co za bizarní situace se může stát v této práci. A jak zvládá se svými kolegy současnou krizi?
To a mnoho dalších odpovědí vám poskytne tento rozhovor.
Příjemné čtení.

Jan Škuta

Jak jste se dostala k práci ve zdravotnictví?
Když jsem byla mladší, tak jsem vůbec nevěděla co bych chtěla nebo mohla dělat. Hrozně dlouho jsem si nad tím lámala hlavu a neustále jsem se strachovala z toho, že ze mě nic nebude. Samozřejmě, že jsem zohledňovala své dosavadní znalosti, a tak jsem si jednoho dne řekla, že buď budu botanička, anebo něco právě ve zdravotnictví.
Co se ve Vás nakonec zlomilo, že zvítězilo zdravotnictví a ne botanika?
No tak nejspíš to bylo asi to, že když došlo na lámání chleba, tak jsem si prostě vybrala střední zdravotnickou školu a od té doby jsem se rozhodla tomu plně věnovat. A nakonec se ze mě stala zdravotní sestra.
Bylo studium náročné?
(Smích) Tak samozřejmě, že bylo, hlavně na začátku. Ale pak přišla praxe, a když už je tam před vámi živý skutečný pacient, to všechno se úplně změní. Už si prostě nemůžete dovolit udělat chybu. Samozřejmě, abych ze sebe nedělala super člověka, každý chybuje, ale je rozdíl mezi zkouškou, kde se po chybě připravíte na další pokus, a realitou, kde těch nápravných pokusů moc není. Nakonec, abych nějak odpověděla na otázku, jsem zvládla jak studium, tak i praxi. I přesto, že to ne vždy bylo lehké.
V jaké nemocnici teď vlastně pracujete a na jakém oddělení?
Pracuji v Karlovarské krajské nemocnici na oddělení chirurgie jako instrumentářka.
Možná byste mohla vysvětlit čtenářům, co to znamená být instrumentářkou.
To v podstatě znamená, že jsem součástí operačního týmu na operačním sále. Dostanu zadání ohledně toho jaká se bude provádět operace a podle toho připravím patřičné nástroje, přičemž zodpovídám za jejich kvalitu, čistotu a tak dále. Tak by se asi dala popsat moje práce. (Smích)
To zní celkem jednoduše, ale je to opravdu tak?
Ne samozřejmě, že není. Je k tomu spousta dalších úkonů. Zároveň je potřeba mít hodně znalostí a ty se musí neustále aktualizovat. Operace jsou dost často 7 hodinové, ale můžou se i protáhnout. Musíte i určitým způsobem předvídat jak se to operované tělo zachová a někdy je nutné i improvizovat. U některých operací používáme například instrumenty, které jsou z několika dílů a skládají se během operace. A když se situace zhorší, tak je nutné postupovat opravdu rychle. No a teď si do toho představte tu váhu těch kontejnerů, ve kterých jsou instrumenty uložené. Stává se, že máme rychlou operaci, která je relativně jednoduchá, všechno jde tak jak má, a po nějakých, dejme tomu, 5 hodinách je konec. No ale pak jsou tu ty situace, kdy se třeba něco pokazí nebo operace nepostupují tak, jak by měly, a opravdu se může stát, že na tom sále stojíme klidně i 10 hodin.
Jste asi dost ve stresu. Jak zvládáte tuhle stránku Vaší práce?
No spousta kolegů a kolegyň to řeší například sportem, já mám ale nejradši dlouhé procházky přírodou se psem. To mi hodně pomáhá se uvolnit. Samozřejmě pomáhá i kontakt s přáteli nebo aspoň dvě hodiny na čtení knížky. Snažím se ale si moc nebrat práci domů.

Na to jsem se Vás právě chtěl zeptat. Takže stává se Vám to někdy?Jak jsem řekla. Většinou se tomu snažím opravdu vyhnout, aby doma nebyla moc hustá atmosféra, i tak se tomu někdy prostě neubráníte. Někdy je to totiž přesně naopak. V práci to například bylo úplně strašné a to jsem pak šťastná, když můžu přijít domů a někomu o tom říct.
Míváte někdy výčitky svědomí? Například když…
Myslíte, když se stane to, že pacient při operaci zemře?
Ano, to mám na mysli.
No, jako výčitky bych to úplně nepopsala, ale dlouho se třeba vyrovnávám s tím, jestli jsem nemohla udělat něco víc, nebo jestli jsem naopak něco nezkazila. To je pak důležitá, jak jsem již řekla, ta podpora doma. Ale hold se to prostě někdy stane. To je život. Jednou se to stane nám všem. Naprosto podstatné je vědět, že jste udělali všechno proto, aby se to nestalo.
Stává se Vám někdy, že si pacienti stěžují?
Ani moc ne, jelikož já se pohybuji hlavně na operačních sálech, takže s nimi moc v kontaktu nejsem. To si pak odskáčou kolegyně na lůžkovém oddělení. (Smích) Ale ano, někdy se stane, že k nám třeba dorazí nějaká stížnost. Dost často je to od sportovců.
Proč zrovna od sportovců?
No protože si třeba zlomí nohu, nebo něco jiného, tak nám je přivezou a my musíme udělat rychlý prvotní zákrok, abychom situaci takříkajíc stabilizovali, a po nějaké době přikročíme k dalším, už nápravným operacím. No a to pak dochází k těm stížnostem.
Z jakého důvodu? (Smích)
No tak třeba si stěžují, proč jsme je nedali dohromady už při první operaci nebo jen ztěžka dokáží pochopit, že se hned tak ke svým sportovním výkonům nevrátí z důvodu následné rekonvalescence. Prostě těžko se smiřují s tím, že zkrátka nejsou nezničitelní. (Smích)
Eskaluje někdy takový spor
Samozřejmě celý personál zachovává profesionalitu, ale ty nervy prostě někdy ujedou. Většinou, když se dostane do sporu sestra s tím pacientem. Taky se někdy stane, že s námi trochu bojují sportovní lékaři těch pacientů, ale to je docela výjimečné. Naopak jsou nám dost často nápomocní a my jim také, když jim sdělujeme, jakou rehabilitaci by měl pacient podstoupit, aby se mohl bezpečně vrátit na své působiště.
Jaká byla Vaše nejtěžší operace?
No co si pamatuji, tak to nebyla ani ta operace, jako spíš to, co jí předcházelo, a to, co následovalo. Měli jsme tam paní s rakovinou prsu. Jedna část doktorů tvrdila, že pro její plné zotavení je potřeba odstranit celé prso, a ta druhá zase, že to není nutné, přičemž to prso můžou zachránit, aniž by ohrozili život pacientky. Nakonec se rozhodli pro druhou možnost a na operaci se tedy odstranil jen ten nádor. A jak jsem řekla, tak tu pak bylo to čekání po operaci. Rakovina se pak dál už nešířila a pacientka se zotavila velmi rychle.
Tak to je takový příběh se šťastným koncem.
Ano tohle zrovna byl. Co vím tak té paní se daří velmi dobře a nic nenaznačuje tomu, že by se rakovina vrátila.
Toto mě vždy zajímalo. Je nějaké pravidlo, které zakazuje, ať už sestře nebo doktorovi, zúčastnit se operace, pokud se jedná o jeho příbuzného?
No správně by do té operace neměl nijak zasahovat, aby právě nedošlo k nějaké chybě, ale většinou se povoluje nějaká malá asistence, protože nemocnice samozřejmě chápe, že kolegům na jejich příbuzných záleží. Když si můj syn tenkrát zlomil ruku, tak za mnou přišel náš primář s tím, že se toho ujme a zeptal se mě, jestli u toho chci být. Řekla jsem, že ano, ale byla jsem spíš taková druhá asistentka mé kolegyně. Doteď jsem za to svým způsobem ráda.
Jak Vaše práce působí na rodinu?
Někdy je těžké nebýt dlouho doma, o to víc si pak ale užíváme ty společné okamžiky. Víte, já svou práci beru prostě jako službu. Proto taky spousta kolegů říká, že jdou sloužit, místo toho, že jdou do práce. A já to nemám jinak. Někteří to berou jen jako práci a jiní jako službu. Vím je to takové hodně pompézní, ale myslím, že to vyjadřuje smysl naší práce.
To, že někdy nejste dlouho doma, je asi způsobeno nedostatkem personálu.
Ano. Dlouhodobě se s tím potýkáme. A docela to eskalovalo teď během Covidu. To pak jsou ty služby o dost delší.
K tomu směřuje má další otázka. Probíhá teď Vaše práce jinak?
Promiňte, teď nevím, jak to myslíte.
Myslím tím, jestli například pracujete nějak jinak, nebo jestli máte nějaká nová pravidla?
Už Vás chápu. Jak jsem řekla, pracujeme o dost déle. Dále používáme ochranné pomůcky i třeba na chodbě a ne už jenom na sále. Někdy se bohužel stává, že ty „běžné“ případy jdou třeba stranou. Například různé střevní potíže nebo něco takového. Prostě se na ně nedostává a operace provádíme u těch skutečně neodkladných případů a po té operaci se ještě věnujeme těm nakaženým pacientům. Každý z nás skutečně dělá, co může. Bohužel se děje i to, že se nakazí někdo z kolegů.

Docela teď probíhá debata o škodlivosti roušek. Jak se na to díváte?
No já jsem na ni víceméně zvyklá, ale pochybuji, že ti lidé co si stěžují, ji nosí tak často, aby kvůli tomu kolabovali. Chápu ale, že to může být už po delší době nepříjemné.
Bojíte se, že se nakazíte?
Já se na to takhle nedívám. Spíše mám starosti o rodinu. Když se nakazím, tak se s tím hold nedá nic dělat, ale rodinu mám opravdu na prvním místě. Toho se bojím. A jestli se ještě něčeho bojím, tak toho, jak v nás lidé ztrácí kvůli dezinformacím důvěru. Mohlo by to dojít tak daleko, že bychom tu třeba měli pacienta s akutním apendixem a on by odmítal operaci, protože někde četl o injekcích s Covidem. Nesmysl.
Bojujete nějak proti těm dezinformacím?
Na to nemáme moc čas. Spíš o tom mluvíme s těmi hospitalizovanými pacienty a snažíme se je nějak uklidnit, aby nebyli v takovém stresu, protože to jim opravdu nepomáhá. Léčba probíhá mnohem lépe, pokud je na tom pacient dobře i po psychické stránce. Ta psychika je prostě taky důležitá.
Pomáhají nemocnici v tomhle třeba psychologové nebo psychiatři?
Ano pravidelně k nám docházejí a přesně jak jsem řekla. Mluví s těmi hospitalizovanými a dodávají jim nějakou útěchu a sílu.
Jaká teď vládne v nemocnici atmosféra?
Den ode dne je to různé. Někdy velmi pozitivní. Ale jsou i ty špatné dny. Nedávno jsme se tady všichni hodně nasmály.
Kvůli čemu to bylo? (Smích)
O tom bych radši pomlčela, abych neohrozila nějak kolegy, ale řekněme, že to souviselo se zavřenou restaurací a pár lidmi z politiky. (Smích)
Chápu. Co jste si o tom myslela?
Napřed jsem byla strašně naštvaná, ale pak jsem si řekla, že se tomu budu radši smát a ostatní to pocítili docela podobně.
Cítíte se, že by Vám politici házeli klacky pod nohy?
Ze začátku to bylo opravdu hodně plné zmatků a nikdo nevěděl, co má pomalu dělat. Pak se to nějak stabilizovalo, ale teď už opravdu jedeme na maximum. A musím se přiznat, že jsem už někdy na pokraji zhroucení. Naštěstí se s kolegy vzájemně podporujeme. Hodně se mezi námi utužila přátelství. Jsme prostě na jedné lodi a nějak se snažíme, aby se nepotopila. Když tak jim ty klacky hodíme zpátky. (Smích)
Situace se podle Vás zlepšuje nebo zhoršuje?
Neustále se mění. Asi tak. Prostě to nelze přesně určit. Jeden den se přijde nechat otestovat třeba 300 lidí a nakažených je jen 20, no a druhý den jich přijde jen 140, ale jsou nakažení všichni. A ještě se pak musíme rozhodovat, koho pošleme domů a koho si u nás necháme. Někteří se brání tomu zůstat u nás a jiní zase odmítají jít domů, protože se bojí, že ohrozí rodinu. Vydá to někdy hodně úsilí je přesvědčit. Někdy je to pomalu jako řídit auto v mlze. Prostě nevidíte, kam jedete.

Co by Vám teď asi udělalo největší radost?
Hm to je těžké. Asi aby lidé přestali magořit. (Smích) Tohle jsem samozřejmě myslela s nadsázkou, ale asi by mi udělalo radost, kdyby ten virus už nějak zmizel, víte. Prostě, aby se zase všichni tak nějak měli dobře.
A na závěr, když se díváte zpětně na svou kariéru, co Vás při tom napadá?
To zní, jako bych už měla jít do důchodu. (Smích) No, co mě přitom napadá. Jsem za to neskutečně ráda. Něco bych třeba udělala jinak, ale nad tím nemá smysl přemýšlet. Prostě tu práci zbožňuji a jsem ráda, když vidím, že pomáhám lidem. Sice to asi nejde, ale přála bych každému, aby byl takhle spokojený se svou prací.

Stopařův průvodce galaxiemi

Ahoj! Zajímají tě filmové a knižní světy? Chceš se dozvědět o zajímavých fiktivních místech? Pak jsi tu správně! V téhle rubrice se vydáme na cestu do několika fiktivních vesmírů a spolu si je projdeme. Tak nasedat a držte si klobouky! Vyrážíme!

Karlík a továrna na čokoládu – Roald Dahl, 1964

Ten příběh každý známe. Parta dětí najde zlaté kupóny a je jim umožněno navštívit slavnou čokoládovnu ještě slavnějšího výrobce sladkostí, Willyho Wonky. Dnes Vám chci ukázat továrnu z trochu bližšího pohledu a doplnit to o zajímavé postřehy a informace.

Bohužel nevíme, ve kterém průmyslovém anglickém městě čokoládovna sídlí, to nám ale nebrání do ní nakouknout spolu s dětmi.

Jako první divný fakt je, že továrna neustále produkuje sladké, ale nikdo do ní, a ani z ní nikdy nevychází. Proč tomu tak je se dozvíme, když do továrny prvně nakoukneme. Běhají tu spousty malinkých človíčků, kterým se říká Umpa-Lumpové. Když je přivezl do továrny, nebyli vyšší než 8 cm. Díky pravidelnému příjmu jídla a práce postupně rostli a jen ti největší jedinci dosahují výšky až půl metru! Dnes je jich tu na tři tisíce. Kde jich pan Wonka tolik sebral? To je otázka! Říká se, že to je africký kmen, který pan Wonka zachránil před vyhynutím z džungle. Jsou i jiné teorie o jejich původu. Někteří si myslí, že Umpa-Lumpové pochází ze zázračné země Lumpolandie, kde byli nebozí Umpa-Lumpové ohrožováni šelmami, které je pořádaly po stovkách.

Když vejdeme prvně do továrny, do nosu nás praští spousty úžasných vůní – vanilka, pražená káva, pálený cukr, máta, karamel a kůry citrusů. Máte chuť jen stát, dýchat a nechat si všechno zlé odplout z hlavy. Však nesmíme váhat, protože prohlídka nás teprve čeká!

Pan Wonka nás vede nespočtem cest a cestiček. Samé zatáčky, tajné průchody a zákruty. Konečně jsme dorazili na místo a oči všech dětí se rozzářily nadšením. Před námi se rozprostírá krásné údolí, kde protéká Čokoládová řeka! Vzduch zaplní vůně roztečené čokolády a zvuky čokoládového vodopádu, který řeku čechrá a pění. Pan Wonka nám oznámí, že vše je tu jedlé a ústa všech se údivem samovolně otevřou. Všichni se ihned rozeběhnou a ochutnávají, co jim přijde pod ruku.

Pan Wonka nás po chvíli zavolá a my se sejdeme na mole u čokoládové řeky.

Umpa-Lumpové přijíždí na cukrové lodi, do které všichni nastoupíme a jedeme po řece dál. Wonka nám oznámí, že další zastávkou je Vynalézací laboratoř, kde se vymýšlí ty nejlepší sladké novinky. Je nesmírně důležité, abychom se tu ničeho nedotkli. Tyto pokusy jsou ještě nevyzkoušené a jejich účinky můžou být strašlivé. Procházíme kolem kotlů s bublající, černou hmotou, která každému voní jinak, ale všem velice příjemně. Všude kolem vyznačených cest jsou kilometry barevného potrubí.

Vejdeme do menších dveří a dorazíme do Ořechového sálu, kde veverky třídí oříšky na ty nejlepší oříškové sladkosti. Nesmíme je rušit při práci, protože snadno ztrácí morálku a ukočírovat kopu rozrušených veverek je těžší než byste řekli.

Všichni vlezeme do skleněného výtahu. Stěnu pokrývá obrovské množství tlačítek. Některé jsou velké, jiné malé, s cedulkou, popsané fixou nebo jen čistě černé. Mezi nejzajímavější místnosti patří rozhodně Televizní sál, Doly na těžbu karamelu, které jsou 300 metrů pod zemí, dále Plavecký bazén naplněný bublinkovou limonádou nebo zamrzlé jezero kokosového mléka vhodné pro krasobruslení a Údolí krav, kde se dojí čokoládové mléko.

Pan Wonka zmáčkne tlačítko Vstupní hala a výtah se rozjede. Však ne nahoru nebo dolů, ale do strany. Když všichni vystoupíme Wonka se rozloučí a nabádá nás, abychom si tajemství továrny nechali pro sebe. Upozorní nás na kiosek, kde si můžeme zakoupit jeho sladkosti. Poté zmáčkne tlačítko a výtah odjede i s mávajícím panem Wonkou. V kiosku najdeme nejnovější sladkosti, ale i největší sladké pochutiny za poslední desetiletí. Jmenovitě se tu nalézá například Wonkovo křupavé oříškové překvapení, bonbony měnící barvu každých 10 vteřin, cucací tužky s polevou, duhový drops, který Vám obarví sliny na šest různých barev, plombovací karamely, abychom už nikdy nemuseli k zubařům a v neposlední řadě lepkavé gumové bonbony pro upovídané rodiče a kamarády. Doufám, že jste si dnešní výpravu užili a těším se na Vás zase příště!

Milí čtenáři,
v naší rubrice se podíváme kolem světa a navštívíme mnoho kultur. Dovíte se různé zajímavosti mnoha zemí a navrhneme Vám zajímavé typy pro návštěvy. Náš článek nabízí opravdu mnoho krásných cestovatelských typů a zaujmou opravdu každého. V dnešní době se na cesty osobně vydat nemůžeme, a tak Vás po světě vezmeme aspoň pomocí našich článků. Doufáme, že si naši rubriku zamilujete a teď už přejeme příjemnou zábavu!

CESTOVNÍ PAS

Země vycházejícího slunce - nemluvíme tu o ničem jiném než o Japonsku. Japonsko je země východní Asie, která leží v Tichém oceánu. Jeho počet obyvatel nad 126 milionů jej zařadil na 11. nejlidnatější zemi světa. Hlavním městem Japonska je Tokio, které se nachází na hlavním ostrově Honšú. Každý asi ví, že hlavním a úředním jazykem je tu japonština, která se skládá ze tří druhů písma - katakany, hiragany a čínského kanji. Svojí složitostí je japonština pátý nejtěžší jazyk na světě a mluví jím více než 130 milionů obyvatel planety Země.

Pokud se někdy vydáte do Japonska, nesměli byste zapomínat, že v Japonsku jsou tradice a vychování na prvním místě. V našem historicky prvním čísle Cestovního pasu Vám dáme typy a důležité informace pro cestování po Japonsku. Japonsko nepatří mezi země kde je druhým jazykem angličtina, proto se připravte, že Vám anglicky bude rozumět málokdo. Je lepší si proto přibalit slovník japonštiny, ale nezoufejte! Japonci mají opravdu spoustu slov přejatých z angličtiny, například taková káva se zde řekne stejně i v angličtině, akorát místo F ve slově Coffe – řeknete H.

Na začátku jsme se bavili o hlavním městě Tokiu, kde taky započneme naši cestu. Tokio je splněný sen každého, kdo miluje záři billboardů a přelidněná místa.
Pro cestovatele je návštěva Tokia veliký kulturní šok, jelikož centrum prakticky není nikdy klidné a pořád se tam něco děje. Na co si určitě dávejte pozor, pokud se vydáte do Japonska, jsou překvapivě toalety. Ve velkých městech najdete klasické západní toalety, které mají vyhřívané prkénka nebo také pouštějí hudbu. Avšak typická japonská toaleta se nachází v zemi, a tak si při potřebě musíte dřepnout. Dost už ale o toaletě, vratme se zpět k Tokiu. Tokio nabízí obrovský gastronomický zážitek, a tak je na prvním místě naší návštěvy oblast,
kde je na každém kroku cítit japonské jídlo – Ameyoko Market. V této oblasti najdete opravdu gastronomické pokrmy japonského street foodu. Legendární takoyaki nebo dango najdete právě na tomto místě.
Nyní se z hlavního města Japonska přesuneme o kousek vedle do Yokohamy. Yokohama je druhé největší město v Japonsku a je také největším přístavištěm. Dříve bylo město pouhou rybářskou vesnicí, a proto zde nenajdeme tolik historických památek jako v jiných městech.

V Yokohamě se podíváme na oblíbenou turistickou atrakci, kterou by podle mě neměl vynechat žádný milovník jídla a zábavy. U jídla tedy ještě zůstaneme a podíváme se do muzea typického japonského jídla – nudlové polévky ramen.

Shinoykohama ramen museum

Muzeum ramenu bylo založeno v roce 1994 jako první zábavní park ve světě s jídlem. Přízemí muzea je celé zasvěcené právě této nudlové polévce, a tak se můžete podívat jak takový ramen vlastně vznikl. Na televizích, které jsou po celém přízemí, je pouštěna všechna reklama na ramen za posledních 25 let
a návštěvníci si taky můžou zahrát videohry s ramen tematikou.
Na dvou podzemních patrech je tematický park,
kde je vytvořeno centrum Tokia z roku 1958, kdy ramen byl nejvíc populární.

Také tam najdete devět restaurací, kde můžete zkusit pokrmy s ramenem, které jsou charakterní pro různé oblasti Japonska.
V každé restauraci se podávají malé porce jejich známého ramenu, a tak každý může ochutnat ramen z každé oblasti, aniž by se přejedl.

Konečně už odejdeme od jídla a podíváme se na něco, co bude zajímat milovníky umění.
V Hakone, prefektuře Kanagawa se nachází muzeum umění.
Muzeum umění Pola

Muzeum umění je otevřeno od roku 2002. Je v něm uloženo přes 95 000 uměleckých prací a dokonce se zde nachází i obrazy známých francouzských impresionistů, jako byl například Claude Monet nebo Pierre Auguste Renoir. V okolí muzea se také nachází přírodní park, kde návštěvníci mohou relaxovat a poslouchat zvuky různých exotických ptáků.

Přesuneme se dál směrem na jih, a to konkrétně do Kjóta. Dříve Kjóto bývalo hlavním městem celého Japonska. A nyní v něm žije okolo 1,5 milionů obyvatel.
V Kjótu se nachází velmi významná náboženská památka, kam bude směřovat naše putování.

Svatyně Fushimi Inari

Neboli nazývaná svatyně tisíce červených bran.
Jedná se o nejznámější a nejdůležitější svatyni šintoistického náboženství. Je zasvěcena na počest ženských bohyň Inari, které se starají o růst rýže, čaje a plodnosti. Procházka kolem bran tori, kterých je více než deset tisíc, tak dokáže zabrat až tři hodiny.
Po cestě můžete potkat spoustu menších svatyň a všudypřítomné podobizny lišek pod autentickým názvem kitsune.
V japonské mytologii jsou kitsune poslové bohů
a duší na posmrtné cestě, a proto jejich sochy a symboly najdete po celém Japonsku.
Pro lepší zážitek se doporučuje návštěva svatyně v noci pro její mýtickou auru
Na západě Japonska se nachází nejvyšší bod Japonska, a tj. Hora Fudži.

Hora Fudži

Tato hora je posvátná pro Japonce a je symbolem Zemi vycházejícího slunce. Oni věří, že bohové stvořili tuto horu v době chaosu. Ve skutečnosti i jde o sopku, která je neaktivní, ale může se zase probudit k životu. Hora Fudži, nebo Fudži-san, je jedním z kulturních center Japonska a lidé sem rádi jezdí na výlety a dovolenou. Částí hory je také pět jezer, která fungují coby přírodní zrcadla, v nichž se vrchol sopky odráží. Největším jezerem je Jamanaka-ko. Jestli máte chuť se projít, nejlepším výběrem bude jezero Kawaguči-ko. Sai-ko je známo svými pstruhy. Šódži-ko je nejmenším ze všech pěti jezer a Motosu-ko se řadí k nejhlubším jezerům země.

To bychom měli typy na výlety, ale kdy je vůbec nejlepší odjet do Japonska ? To je velmi snadná odpověd, na jaře přeci. V období jara zažívá Japonsko nejkrásnější období, jelikož po celé jaro kvetou třešně Sakury. Japonci dokonce tuto událost oslavují, a tak je náš poslední typ na událost Hanami, tedy festival rozkvétání Sakur. Je to velice romantická událost. Přátelé, rodiny nebo páry se vydávají do parku posedět pod Sakurou, jedí dobré jídlo, které je inspirované Sakurami a kochají se nádhernou přírodou a podívanou. Myslím si, že naše cesta tady končí, pod národním symbolem Japonska Sakury. Doufáme, že se Vám cesta líbila, a třeba se na některé z našich typů podíváte. A kam se s Cestovním Pasem vydáme příště ? Nepojedeme daleko a další cesta nás zavede do země s nejdelším názvem hlavního města na světě.

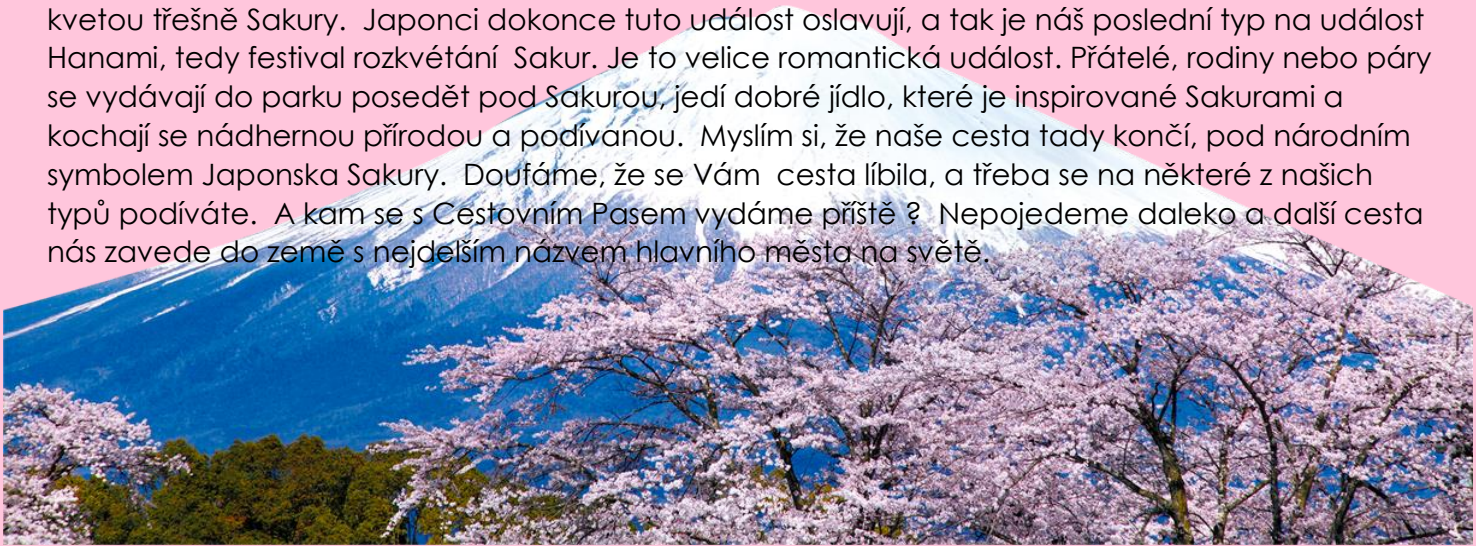

SEASONFOOD

Vážení čtenáři,

vítáme Vás u naší rubriky s názvem SeasonFood. Jak už jste mohli z názvu odvodit, naše rubrika se bude zaměřovat na jídlo, a to podle ročního období. Časopis bude vycházet vždy v jiném ročním období a podle toho se naše rubrika bude řídit. Každý díl Vám budeme servírovat suroviny, vychytávky a recepty, s kterými se v daném období nejvíce vaří a které jsou pro něj typické. Doufáme, že se Vám naše rubrika bude líbit, dozvíte se něco nového a využijete naše recepty.

Míša a Tereza

Podzim je tady!

Zdravím čtenáři! Jak už jste jistě z názvu a také podle počasí poznali, podzim je tu. A s podzimem přichází i naše rubrika, která se v dnešním a také v úplně prvním dílu, bude zabývat podzimem a jídlem spojeným s ním. Prozradíme Vám, které suroviny se v tomto ročním období nejvíce užívají, s kterými můžete vykouzlit něco dobrého a kterými doplňovat potřebné vitamíny! Tak jdeme na to!

Jaké suroviny se nejvíce na podzim používají?

Jako první si řekneme něco o surovinách, které se nejvíce hodí a které se používají v podzimních dnech. Jako každé období, se i v podzimu vaří nejvíce z těch surovin, které jsou právě k dostání. K podzimu neodmyslitelně patří dýně. Tato potravina se vybaví snad každému, když se řekne podzim. Dýně je velmi výživná a nízkokalorická. Dá se použít do slaných i sladkých pokrmů, avšak pro získání více vitamínu by se měla používat spíše do slaných pokrmů. Má mnoho druhů, z kterých se dá vždy vykouzlit něco báječného. U nás je velmi rozšířená dýně obecná nebo dýně hokaido. Díky dýni získá Vaše tělo vitamín A, který pomáhá tělu například proti boji s infekcí či pro posílení ostrého zraku. Dále dýně obsahuje také vitamíny C a E. Jak jsme již zmínily na začátku, dýně je nízkokalorická, ale obsahuje spoustu živin, proto se hodí jako strava při hubnutí. K podzimu také patří krásně zbarvený les, a v něm houby. Houby jsou další potravinou, s kterou se na podzim můžete hojně setkávat. Člověk nejraději na podzim zajde do lesa a natrhá si plný košík čerstvých hub. Stejně jako dýně se i houby řadí do několika druhů. Mimoto mají houby malou kalorickou hodnotu a je v nich obsaženo mnoho vitamínu a minerálních látek. Tyto dvě potraviny jsou nejznámějšími surovinami právě na podzim, ale nejsou jediné. Velmi používanými surovinami, jak na podzim, tak i celoročně je třeba mrkev, petržel, ořechy, šípky, zelí řepa nebo kapusta.

Jaké bychom měli doplňovat vitamíny?

Podzim je velmi chladné období, a tak se není čemu divit, že právě v tento roční čas, je člověk nejvíce náchylný k nemocem. Proto bychom měli doplňovat vitamíny ať už v podobě léku, nebo právě potravin. Doplňovat bychom měly vitamín A, který posiluje naši imunitu, najdeme jej ve zmíněné dýni nebo v mrkvi. Dále je zde vitamín B, který imunitě také pomáhá. Pozadu není ani vitamín C, který najdeme především v citrusech. Našemu tělu také chybí vitamín D, kterého nám dá sluníčko dost, ale v sychravém počasí jej doplníme například díky bylinkám. A nakonec vitamín E, který se nejvíce skrývá v petrželové nati.

DÝŇOVÝ CHEESECAKE

INGREDIENCE

KORPUS

- 180g špaldové mouky
- 50g rozpuštěného másla
- 80g bílého jogurtu
- 40g medu

NÁPLŇ

- 250g dýňového pyré
- 200g nízkotučného tvarohu
- 150g ricotty
- 4 vejce
- 60g medu
- 40g třtinového cukru
- 20g pudinkového prášku - vanilka
- 2 lžičky perníkového koření

POSTUP

Ze všech ingrediencí na korpus vypracujeme hladké, nelepivé těsto a dáme ho na chvíli odpočinout do lednice.

Dále si připravíme náplň – dýňové pyré prošlépháme s tvarohem, riccotou a vejci. Přidáme med, cukr, pudink a koření. Vše společně dohladka prošleháme . Těsto z lednice vyválíme a vyložíme s ním dortovou formu o průměru 23 cm. Dovnitř nalijeme připravenou náplň a pečeme v troubě při 180 stupních zhruba 35 minut. Průběžně cheesecake raději v troubě hlídáme. Po upečení koláč vyndáme a před podáváním ho necháme vychladnout. Poté můžeme servírovat.

Dobrou chuť!

Ve své rubrice se zaměřuji na filmové recenze, protože si chci vyzkoušet roli filmového kritika. Představím Vám filmy různých žánrů, starší i nové. Věřím, že Vás některý můj tip bude inspirovat. Může se stát, že negativně ohodnotím Váš oblíbený film, ale co člověk, to názor.

Veronika Najmanová

Ježek Sonic

Ježek Sonic je hlavní postavou ze série japonských videoher pro herní konzole značky SEGA. Poprvé se objevil ve hře *Sonic the Hedgehog* již v roce 1991.
V roce 2020 se slavný Sonic dostává i na filmové plátno. Původně měla mít akční komedie *Ježek Sonic* z dílny studia Paramount Pictures premiéru v listopadu 2019, ale po zveřejnění první upoutávky skalní fanoušci videohry ostře zkritizovali vzhled Sonica. Oproti svému běžnému vyobrazení vypadal zcela odlišně. Studio Paramount Pictures se rozhodlo vyslyšet jejich přání a upravit vzhled hlavní postavy. Po zveřejnění druhého traileru již byli fanoušci spokojeni a únorové premiéře filmu tak nic nestálo v cestě.
Sonic je mimozemský ježek, který má schopnost superrychle utíkat. S pomocí magických kroužků se dostane na planetu Zemi, kde poklidně žije deset let v městečku Green Hills, než jednoho večera svým rychlým během způsobí výpadek elektřiny v polovině Ameriky. Americká vláda vyšle do Green Hills geniálního Doktora Robotnika v podání *Jima Carreho*, který má za úkol odhalit příčinu rozsáhlého výpadku elektřiny. Když se Dr. Robotnik dostane Sonicovi na stopu, ježek nalezne útočiště u místního šerifa Toma v podání herce *Jamese Marsdena*. Sonic totiž ztratil své kouzelné kroužky, které mu umožňují rychlou teleportaci. Film pokračuje klasickou road movie, kdy se Tom se Sonicem vydávají do San Francisca pro ztracené kroužky. Cestou bojují proti nástrahám šíleného Dr. Robotnika. Poté, co najdou ztracené kroužky, jsou proti němu daleko silnější. Sonic a Tom jsou skvělý tým, nikdo a nic je už nemůže ohrozit. V Tomovi a jeho rodině našel Sonic opravdové přátele. Po skončení filmu je dobré ještě chvíli vydržet, protože film obsahuje důležitou mezititulkovou scénu
Myslím, že příběh není sice moc originální, ale animovaná postava Sonica je roztomilá a jeho pozitivita jsou velmi nakažlivá. Je upovídaný, hyperaktivní a nekontrolovatelný. Pobavit se u tohoto rodinného filmu může i člověk, který není skalním příznivcem původní videohry, i když možná nebude rozumět některým narážkám na videoherní klasiku. Jim Carey byl podle mého názoru lepší ve filmu *Maska*, ale bylo znát, že si negativní roli ve filmu Ježek Sonic náležitě užíval. Líbil se mi hudební podklad filmu. Kromě jiných známých hitů zde zazněla i píseň *Don´t stop me now* od skupiny *Queen* a nemohla chybět ani klasická herní znělka. Animace je dokonalá a je znát, že ve filmech dosahuje stále lepší úrovně. Skrytá reklama ve filmech podle mě nemusí vždy působit rušivým dojmem, ale v tomto filmu byla nucená a nepřirozená. Film jsem viděla v originálním znění i s českým dabingem, který se mi zdál povedený. Na pokračování, které je avizované na rok 2022, se ráda podívám.

Vážení čtenáři, vážené čtenářky, netušíte, co znamená jízda galaxií, ale zaujalo Vás to? V naší rubrice najdete spoustu duchovna, sviček, hvězd, měsíců a znamení. Doufáme, že se tu dozvíte něco nového o sobě, svém partnerovi nebo o své rodině. Nevíte, na co se zaměřit následující měsíce nebo proč se ve svém životě nemůžete posunout dál a otočit stránku za svým starým já? Pravděpodobně to má něco společného s postavením hvězd v naší galaxii. Od toho jsme tu my dvě a naší galaxií Vás provedeme.

Den se se dnem sešel a je tu znovu podzimní počasí. Ponuré a deštivé dny, které jdou ruku v ruce s ne vždy příjemnými náladami. Avšak, každý vnímá podzim jinak, a proto se podíváme na jednotlivá znamení a jejich vztah k tomuto ponurému období.

VODNÁŘ 21.1. - 20.2.

Milý vodnáři,

ponurá atmosféra podzimu se hodně promítne na Vaší psychice i Vaší práci. Podzimní melancholie a únava Vás stejně jako další citlivá znamení bohužel nemine. Práce budete mít nad hlavu, až to bude vypadat, že povinnosti neberou konce. Snažte se nepropadnout beznaději a ve volném čase se soustřeďte na sebe. Dopřejte si například procházku lesem. Zkuste si připomenout, proč to všechno děláte a vidět před sebou váš cíl.

Tento měsíc bude planeta Merkur v nepříjemné kvadratuře s vaším znamením, takže vám třídění myšlenek a nových informací pravděpodobně dá zabrat. Ale hlavu vzhůru, toto období nebude trvat věčně.

Dávejte si pozor na lidi kolem sebe, někteří z nich nejsou takoví, jací se na první pohled zdají. Pravděpodobně se dozvíte některé novinky, s kterými se Vaše představy o nich rozpadnou na prach.

BLÍŽENCI 22.5. - 21.6.

Milí blíženci,

deštivo a všudypřítomná mlha nezabrání šíření Vaší pozitivní energie všude kolem Vás. Dobrá nálada k Vám bude přitahovat lidi a snadno navážete nové kontakty. V práci úspěšně dokončíte velký projekt a budete pochváleni od Vašeho přísného šéfa. I přes to, že se Vám v práci dobře daří, si nezapomeňte dobře plánovat svůj čas. Mezi svůj nabitý program zařaďte i odpočinek, který je klíčový pro to, abyste v úspěšné práci mohli dál pokračovat.

Je listopad, což znamená, že se pomalu, ale jistě blíží Vánoce. Doporučujeme s přípravami a vánoční výzdobou začít už teď. Vyhnete se tak zbytečnému stresu spojenému s těmito svátky a udržíte si svou optimistickou náladu a duševní pohodu.

RAK 22.6. - 22.7.

Milý raku,

za to, že se cítíte aktivní a plní energie poděkujte Marsu. Jeho vliv Vám dává sílu čelit podzimní depresi a sklony k nespokojenosti. Mars Vám také pomůže v překonávání překážek, které se Vám v tomto období postaví do cesty. Nelekněte se jich a vytrvale pokračujte za svým dlouho očekávaným cílem. Pozor ale na to, aby jste problémy sami nevyhledávali. Sklon k tomu překážky zveličovat nebo je nacházet někde kde nejsou, by Vás mohlo zbrzdit nebo úplně odradit od původního plánu.

V tomto období berte ohled na svého partnera, který možná nemá tolik energie jako Vy. Ve vztahu nepodceňujte komunikaci a snažte se mu předat něco z vaší pozitivní nálady. Dávejte si ale pozor na sklony k žárlivosti, které by mohly vaše pouto zbořit mrknutím oka.

PANNA 23.8. - 22.9.

Milá panno,

toto období pro Vás nebude snadné. Budete se pohybovat na emoční houpačce. Nenechte se vyvést z míry rychlým střídáním nálad. Vzniklé problémy se snažte řešit diplomaticky a nedejte se unést přívalem nejrůznějších emocí. Dejte si pozor, abyste si díky tomu neznepřátelili lidi kolem sebe. Zkuste začít více sportovat, prospěje to vašemu duševnímu zdraví.

Na podzim se snažte více socializovat, pomůže to ustálit Vaše nevyrovnané rozpoložení. Díky vlivu Merkuru Vám navíc lidé budou naslouchat a budou si k Vám chodit pro rady.

Jako poslední se tento měsíc zamyslete nad svou prací. Je pro Vás ta pravá? Vrací se Vám ta dřina co do ní dáváte? Máte pocit, že se v ní seberealizujete?

BÝK 21.4. - 22.5.

Milý býku,
víme, že se snažíte jet na plné obrátky, ale o tom život přece není. Nic by se nemělo přehánět, povinnosti nemají nožičky, za kterými bychom se měli honit. Díky tomu stále cítíte vnitřní neklid. Teď je čas se zastavit a pořádně se nadechnout. Kdy jste naposledy strávili nějaký čas s rodinou či s partnerem? Komunikace mezi vámi vázne a Vy už ani nevíte, jak se Vaši blízcí mají.

V tomto období je k Vám Merkur v negativní opozici. Ve Vašem vztahu se vzájemné nepochopení stále stupňuje a Vy i Váš partner se od sebe rychlostí blesku vzdalujete. Uvažujte o tom, jestli už není čas toto trápení opustit a vydat se životem dál.

Tento měsíc bude úplněk ve znamení býka.

ŠTÍR 24.10. - 22. 11.

Milý štíre,
je čas přiznat si, že vše není tak skvělé, jak se snažíte vnímat. Zkuste si připustit, že k dobru, bohužel, patří i zlo. Prospělo by Vám si utřídit myšlenky a vše si v hlavě hezky srovnat. Zvolněte svoje pracovní nasazení a více se věnujte svým koníčkům a sportu.

V tomto podzimním období se nadchnete pro studium nejrůznějších témat – sex, vesmír nebo esoterika. Zjistíte, že to jsou náměty, které zahrnují kouty, které stále nemáte prozkoumané.

Vaše přátele budou zajímat všemožné historky z Vašeho života, i když většina tuší, že některé z nich jste si vymysleli. Při komunikaci si dávejte pozor na přílišnou upřímnost, která by od Vás mohla nechtěně odehnat pár lidí z vašeho okolí.

Venuše ve Vašem znamení bude postupovat do sextilu s Jupiterem, dávejte si proto pozor, aby jste se snadno nezamilovali.

STŘELEC – 23.11. – 21.12.

Milí Střelci,
podzim pro vás bude časem pozitivních změn, které se projeví hlavně v pracovní oblasti. Ukážete totiž že jste nejen pracovití ale i velmi rychlý. V tomto období také budete jako jedni z mála připraveni vyzařovat pozitivní a láskyplnou energii, proto se také stanete terapeutem všech vašich blízkých.

Podzim bude i ideálním obdobím k navázání nových vztahů, nebojte se tedy oslovit svůj objekt zájmu.
Nijak to ale nepřehánějte, se svou bojovností, můžete být až bezohlední nebo posedlí. Dejte si proto pozor, jak budete působit na své okolí, abyste své nejbližší tímto chováním neodradili.

RYBY – 21.2. – 20.3.

Milé Ryby,
podzimní období vás začne podněcovat k lepším výkonům a celkově se budete cítit skvěle. I v práci vám to půjde jako po másle a po finanční stránce nebudete určitě zklamané. Také vás tato část roku donutí k obnovení blízkých vztahů a rádi si zavzpomínáte na staré časy.
Váš život oživí nové osoby v jejichž přítomnosti se budete cítit velmi dobře. Komunikace Vám nebude dělat žádný problém a budete naprosto přirození. Dávejte si ale pozor na oslabené zdraví! Přetěžování Vás rychle vyčerpá a měly byste si dopřát relax.

BERAN – 21.3. – 20.4.

Milí Berani,
v těchto podzimních měsících budete o všem hodně přemýšlet, vzpomínat na to co bylo a co se mohlo udělat jinak. Bohužel s tím stejně nic neuděláte a nezbyde Vám nic jiného než to prostě nechat být.
V tomto období byste se měli vyvarovat zbrklým rozhodnutím a radši se poradit s osobou vám blízkou. Všemu radši dejte čas. Podzim sebou také přinese silnou mentální energii, která bude probíhat ve smyslu silné motivace a neotřelých nápadů. Jste velmi ctižádostiví, a tak Vás cesta za vaším cílem bude neskutečně naplňovat.

LEV – 23.7. – 22.8.

Milí Lvi,

podzim Vám přinese klidné emoce, a tak budete pociťovat vnitřní klid, i když k němu nebudete mít reálný důvod. V tomto období si také dávejte pozor na přehnané emocionální výkyvy. V pracovním životě jste pod velkým tlakem a máte tendenci si to vybíjet na svém okolí. To může dovršit tím, že přijdete o důležitou osobu ve vašem životě.

Pokud se potřebujete uklidnit, zaměřte se na své fyzické tělo. Nezapomeňte se však držet v této realitě, dobrého uzemnění docílíte třeba procházkou v lese.

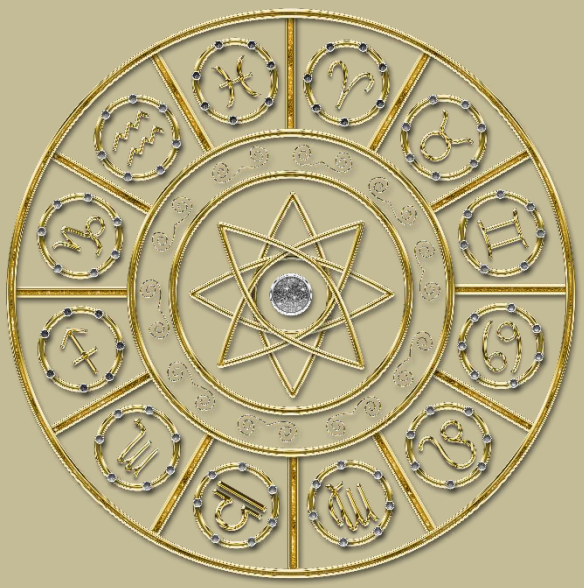

KOZOROH – 22.12. – 20.1.

Milí Kozorohové,

tyto měsíce pro Vás budou o dosahování cílů. Blíží se konec roku a vy byste už měli nejraději splněné vše co jste si letos stanovili. Budete tvrdí jak na sebe, tak na své okolí a pokud se Vám někdo postaví, povede to k ošklivé hádce.

Odprostit se od práce pro vás bude velmi těžké. Prací budete žít a ať si to budete užívat nebo ne, nebudete schopní na povinnosti přestat myslet ani doma. Podzim vás proto bude nutit k tomu, abyste dávali pozornost i své rodině. Bohužel se ale nevyhnete konfliktu, který pořádně zamává s vašimi vztahy.

VÁHY – 23.9. – 23.10.

Milé Váhy,

ve všech částech života se vám bude na podzim dařit. Můžete se těšit na pozornost partnerů, kteří budou mít potřebu vás neustále opečovávat a dělat vám radost. Nezadaní se můžou těšit neobvyklému zájmu opačného pohlaví, což jim zvedne sebevědomí.

Doma i v práci všechno pošlape jako hodinky a atmosféra bude jako dělaná na menší dovolenou. Navrhněte rodině výlet na pár dní. Zasloužíte si odpočinek, a při tom vám mohou přijít na mysl dokonce nápady na nové projekty.